

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Περιεχόμενα

- «Αὕτη ἡ Ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος...» -
'Αποφάσεις μέσα στήν πλημμυρίδα τοῦ Καινοῦ Φωτὸς 161
- Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στήν Ἀγγλία καὶ τὴν Νότιο Ὑσσετία 163
- Κατανυκτικὴ Ἑρμηνεία Τριαδικοῦ Τροπαρίου Μεγ. Κανόνος 164
- Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στήν Γεωργία 166
- Παπαδιαμάντεια διαμάντια 168
- Συνεορτασμός μὲ τοὺς Ρουμάνους στήν Βερόνα τῆς Ἰταλίας 171
- Ἡ Ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς σὲ Ἱερὲς Μονές μας 172
- Νέα Μοναχικὴ Κουρὰ στήν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων 173
- Ἐπίσκεψις Ἀγάπης στὶς Φυλακὲς Μαλανδρίνου Φωκίδος 173
- Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως 174
- Δωρεὰ ὁγάνων ἀπὸ «ἐγκεφαλικά νεκρούς»:
θεάρεστη πράξις ἀγάπης ἢ πλάνη τῆς «Νέας Ἐποχῆς»; 177
- Ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Ἀγίου Μακαρίου Κορίνθου 180
- Ἐκδόσεις νέων ἐνδιαφερόντων βιβλίων 182
- Προσκύνημα στὸν Ἅγιο Βάρδαρο τὸν Μυροβλύτη 183
- «Εἶπε Γέρων» - Ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ὁσίου Σεφάνου τοῦ Σαββαΐτου 184
- Παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας: Νέοι Ψηφιακοὶ Δίσκοι (CD's)

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ὁ Ἅγιος Μεγαλ/τυς Γεώργιος. Φορητὴ Εἰκόνα.
Ἀγιογραφικὸ Ἐργαστήριο Ἀγιοκυπριανιτῶν, 2011.

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἑτνα Καλιφορνίας,
Ἄνοιξις 2011.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρός δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Τηλέφωνο Ἱ. Μονῆς: 210 2411380. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: Kyprianos@synodinresistance.org • Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο: www.synodinresistance.org • Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία: «ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικὰ εἰσφορὰὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱ. Μονὴν Ἀγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.

Ἐγκύκλιος

ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ

«Αὕτη ἡ Ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος...»

Ἀποφάσεις μέσα στὴν πλημμυρίδα τοῦ Καινοῦ Φωτὸς

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί·
τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

«Αὕτη ἡ Ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν Αὐτῇ»!...

Ἄς χαροῦμε «χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ»! Ἄς πλημμυρίσωμε ἀπὸ ἀγαλλίας καὶ εὐφροσύνης τὴν ἡμέρα αὐτή, τὴν Βασιλίδα τῶν Ἡμερῶν, τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

«Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα»!

Ἔχομε συναποθάνει μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸ καὶ ἔχομε ἀναστηθῇ μαζί Του εἰς Νέαν Ζωὴν... Εἴμεθα πλέον «Καινὴ Κτίσις»³, **Νέα Δημιουργία**... Ἡ Χάρις τῆς Ἀναστάσεως ἔχει προκαλέσει στὴν φύσι μας μεγάλη καὶ ριζικὴ μεταβολή, μᾶς ἔχει ἀναγεννήσει.

«Δεῦτε λάβετε Φῶς ἐκ τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτὸς, καὶ δοξάσατε Χριστὸν τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν»!

Σήμερα, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Σωτῆρος μας, τὸ μεθόριο αὐτὸ μεταξὺ Κτίστου καὶ Κτίσεως, γίνεται ἡ πηγὴ τῆς Θείας Δόξης, ἡ Ὅποια διὰ τῆς Ἀναστάσεως μεταδίδεται σὲ Ἀγγέλους καὶ Ἀνθρώπους, σὲ οὐράνια καὶ ἐπίγεια καὶ καταχθόνια:

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾧ ἑστερέωται»⁵.

* * *

Ἀδελφοί μου φιλόχριστοι·

Σήμερα, ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλόμεθα καὶ εὐφρανόμεθα μαζί μὲ τὸν ἀναστάντα Χριστό μας· μὲ τὴν ἀγιωτάτη Μητέρα Του Θεοτόκο· μὲ τὸ σῶμα μας⁶.

Ἔχομε χαρὰ μὲ τὸν Σωτῆρα μας, διότι μὲ τὴν παν-χαρμόσυνη Ἀνάστασι τοῦ θεο-ὑποστάτου Σώματός Του ἀνέλαβε πάλι τὴν Ζωή, τὴν Ἐξουσία, τὴν Χαρὰ καὶ τὴν Ὁραιότητα, τὰ ὅποια ὅλα εἶχαν ὑποχωρήσει καὶ φαινομενικῶς χαθῇ στὸ ζωοποιὸ Πάθος Του.

Ἔχομε χαρὰ μὲ τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, διότι πρώτη ἡ Θεοτόκος δέχθηκε τὸ πλήρωμα τῆς ἀκτίστου χαρᾶς στὸν Εὐαγγελισμό Της, ἀλλὰ

καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Υἱοῦ Της σήμερα, ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ.

Ἔχομε χαρὰ μὲ τὸ σῶμα μας, διότι αὐτὸ συνδοξάζεται σήμερα μὲ τὸ ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ὁ Ὅποιος «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο»⁷· δίδεται εἰς αὐτὸ τὸ χάρισμα νὰ εἶναι Ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὅταν ἀναστηθῇ, νὰ μετασχηματισθῇ καὶ νὰ γίνῃ «σύμμορφον τῷ Σώματι τῆς Δόξης τοῦ Χριστοῦ»⁸, δεδοξασμένο καὶ μακάριο καὶ μεγαλοπρεπές...

* * *

Χριστῶνιμοι Ἀδελφοί μου·

ᾧ δόξης καὶ λαμπρότητες καὶ μεγαλεῖα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας!

Πράγματι, αὐτὴ εἶναι «ἡ Ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος»¹... Πράγματι, σήμερα ἔχουν γίνει «καινὰ τὰ πάντα»³...

Καὶ μέσα στὴν πλημμυρίδα αὐτὴ τοῦ Καινοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Καινῆς Ἀναστάσεως, καλοῦμεθα νὰ ἀνανεώσωμε τις ὑποσχέσεις τοῦ Βαπτίσματός μας καὶ τις ἀποφάσεις μας, ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ πορευώμεθα «ἐν καινότητι ζωῆς»⁹.

Πορεία «ἐν καινότητι ζωῆς» σημαίνει, ὅτι διώνομε συνεχῶς τὴν ἀνακαινιστικὴ Μετάνοια· σημαίνει, ὅτι «κατανοοῦμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων»¹⁰· σημαίνει, ὅτι ἔχομε ἐπιλέξει ὡς τρόπο καὶ Ὅραμα Ζωῆς τὴν Κοινωνία μὲ τὸν Ἀναστημένο Σωτῆρα μας καὶ τὴν Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας· σημαίνει, ὅτι ἐξαγνίζομεθα διαρκῶς διὰ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, «καθὼς Ἐκεῖνος -ὁ Χριστὸς μας- ἀγνός ἐστι»¹¹.

Τοιοιουτρόπως, ὡς ἀνακαινισμένοι Χριστιανοί, γινόμεθα Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ ἀποδεικνύομε ὅτι δὲν εἶναι «ματαία» καὶ «κενὴ ἡ πίστις ἡμῶν»¹².

Τότε, ἀναζωπυρώνεται ἡ Ἑλπίδα γιὰ τὴν ὑπέρβασι τῶν προσωπικῶν καὶ συλ-

λογικῶν καὶ ἐθνικῶν κρίσεων, γεγονόνες τὸ ὁποῖο εἶθε νὰ χαρετίσωμε λίαν συντόμως, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ καὶ τις πρεσβεῖες τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!
† Ἀγία Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ 2011

Ταπεινὸς εὐχέτης
πρὸς τὸν ἀναστηθέντα Κύριό μας
Ὁ Ἐπίσκοπος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1) Ψαλμ. ριζ' 24. / 2) Α' Πέτρ. α' 4. / 3) Β' Κορινθ. ε' 17. / 4) Τροπάριον Ἀγρυπνίας Πάσχα, ἦχος πλ. α'. / 5) Κανόνος Πάσχα, Ὠδὴ Γ', Τροπάριον α'. / 6) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Γυμνάσματα Πνευματικά, σελ. 271 ἐ., Θεσσαλονίκη 1971. 7) Α' Κορινθ. ιε' 20. / 8) Πρβλ. Φίλιπ. γ' 21. / 9) Ρωμ. στ' 4. / 10) Πρβλ. Ἑβρ. ι' 24. / 11) Α' Ἰωάν. γ' 3. / 12) Πρβλ. Α' Κορινθ. ιε' 14 καὶ 17.

Ποιμαντική 'Επίσκεψις στὴν 'Αγγλία καὶ τὴν Νότιο 'Οσσετία

ΤΗΝ Ε΄ εβδομάδα τῶν Νηστειῶν, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ταξίδευσε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἐτέλεσε τὴν Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὴν ὁμώνυμη Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ στὸ Λονδίνο. Ἔλαβαν μέρος οἱ Κληρικοὶ μας τῆς Ἀγγλίας Ἀρχιμ. π. Ἀλέξιος, Αἰδεσιμ. π. Στέφανος Φρέτγουελ καὶ Ἱεροδιάκονος Σάββας. Τὸ Σαββατοκύριακο (Ἀκαθίστου καὶ Ε΄ Κυρ. Νηστειῶν), ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος ἐλειτούργησε στὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Ἐδουάρδου.

• Στὰ μέσα τῆς ΣΤ΄ εβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετέβη μέσῳ Μόσχας στὴν Ν. Ὀσσετία τοῦ Καυκάσου, ὅπου ἐλειτούργησε στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Τσίνβαλι τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν μὲ τοὺς τοπικοὺς Ἱερεῖς μας, παρουσίᾳ μεγάλου πλῆθους Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς περιοχῆς, πραγματοποιήσῃ ἐπισκέψεις καὶ ἐπελήφθη διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων.

• Ἀρχὰς τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὴν Ἀγγλία, ὅπου τὴν Μεγάλῃ Τετάρτῃ ἐτέλεσε μὲ τοὺς Κληρικοὺς μας τὸ Μυστήριον τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου καὶ προέστη τῶν ἱ. Ἀκολουθιῶν μέχρι καὶ τὴν Ἀνάστασι στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὸ Λονδίνο, καλύψας τῆς πνευματικῆς ἀνάγκης πολλῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων.

Τέλος, ἐπέστρεψε σὺν Θεῷ στὴν Ἑλλάδα τὴν Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου.

Κατανυκτική Ἑρμηνεία Τριαδικοῦ Τροπαρίου ἀπὸ τὸν Μέγα Κανόνα τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου Κρήτης*

«Ἀναρχε, ἄκτιστε Τριάς, ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι,
ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα μὴ παρίδης,
ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ῥῦσαι τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με»

Ἀναρχη, ἄκτιστη Τριάδα, ἀδιαίρετη Μονάδα, τὴ μετάνοιά μου δέξου. Σῶσε με,
τὸν ἁμαρτωλό. Δικό Σου πλάσμα εἶμαι. Μὴ με παραβλέψεις, ἀλλὰ λυπήσου με
καὶ λύτρωσέ με ἀπ' τὴ φωτιά τῆς καταδίκης.

**Γιατί ὁ Θεὸς λέγεται Τριάδα καὶ γιατί Μονάδα - Μὲ τὴ σάρκωση τοῦ Λόγου,
Ἄγγελοι καὶ Ἄνθρωποι μποροῦν πιά ν' ἀτενίζουν τὴν ὑπέρφωτη θεία δόξα**

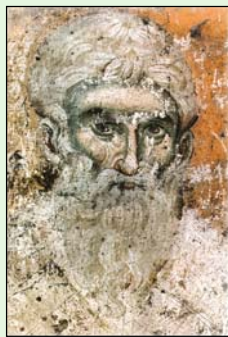
Ο Θεὸς εἶναι καὶ λέγεται Τριάδα, ὡς πρὸς τὶς θεαρχικὲς καὶ προσκυνητὲς
ὑποστάσεις ἢ πρόσωπα, καὶ Μονάδα, ἀμέριστη, ἀδιαίρετη καὶ ἀχώριστη, ὡς πρὸς
τὴν ἄπειρη, ὑπερβατικὴ καὶ ἀδιάγνωστη οὐσία ἢ φύση τῆς ἀπρόσιτης θεότητός Του.

Ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ἢ Ἀγία Τριάδα εἶναι ἄναρχος, δηλαδὴ δὲν ἔχει χρονικὴ
ἀρχή, ὅπως δὲν θὰ ἔχει καὶ τέλος, γιατί βρίσκεται πάνω καὶ πέρα ἀπὸ τὸ χρόνο.
Εἶναι ἐπίσης ἄκτιστος, δηλαδὴ αὐθύπαρκτος, καθὼς δὲν ἔλαβε τὴν ὕπαρξιν ἀπὸ
κάποιον ἄλλον, ἀλλ' ἀποτελεῖ τὴν αὐτοουσία, τὴν αὐτοζωή, τὴν αὐτοσοφία, τὴν
αὐτοαλήθεια, τὸ αὐτοφῶς, τὴν αὐτοαρετή, τὴν αὐτοδύναμη, τὴν αὐτοδικαιοσύνη,
τὴν αὐτοαγαθότητα, ὅλα ὅσα γνωρίζουμε ἀπὸ τὶς ἱερὲς Γραφὲς καὶ ὅσα οὐτ' ἐμεῖς
γνωρίζουμε οὔτε οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι. Γιατί «κανεῖς ποτὲ δὲν εἶδε τὸ Θεό», ὅπως
λέει ὁ Θεολόγος Ἰωάννης (Ἰω. 1:18). Καὶ στὸ «κανεῖς» περιλαμβάνονται καὶ οἱ
ἄνθρωποι καὶ οἱ Ἄγγελοι, κάθε λογικὸ κτίσμα, ὁρατὸ καὶ ἀόρατο.

Ἄν ὁ Θεὸς φανερωνόταν ποτέ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, μὲ γυμνὴ τὴ θεότητά
Του καὶ ἀκάλυπτη τὴ λαμπρότητά Του στὰ μάτια ὅχι τῶν ἑνσαρκῶν γήινων
ἀνθρώπων, μὰ τῶν ἁσάρκων οὐράνιων δυνάμεων, θ' ἀφανίζονταν μεμιᾶς καὶ θ'
ἀπόσθηναν ὅλα τ' Ἀγγελικὰ τάγματα. Γιὰ νὰ μποροῦν, λοιπόν, τόσο οἱ σωσμένοι
δίκαιοι ἄνθρωποι ὅσο καὶ οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι νὰ βλέπουν τὴν ὑπέρφωτη θεία δόξα καὶ
λαμπρότητα, ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ δεῦτερο Πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος,
εὐδόκησε νὰ προσλάβει τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ἔτσι, μέσῳ τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ,
ἄνθρωποι καὶ Ἄγγελοι ἀτενίζουν πιά τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα. Καὶ πάλι ὅχι
ὅλοι ἐξίσου, ἀλλὰ ὁ καθένας ἀνάλογα μὲ τὴν καθαρότητα καὶ τὴ δεκτικότητά του.

Ὅταν ὁ Μωϋσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ, κρατώντας στὰ χέρια του τὶς
δύο πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἰσραηλῖτες δὲν μπορούσαν νὰ τὸν
κοιτάξουν, γιατί ἡ ὄψη του ἦταν ἐκτυφλωτικὰ ἀκτινοβόλα ἀπὸ τὴ θεία δόξα καὶ
λαμπρότητα. Γι' αὐτὸ ἔβαλε ἓνα κάλυμμα στὸ πρόσωπό του. Τὸ ἴδιο ἔκανε κάθε
φορὰ πού γύριζε ἀπὸ κάποια συνάντηση καὶ συνομιλία του μὲ τὸν Κύριο (Εξ.
34:29-35). Τώρα, ὅμως, ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ μπορούμε, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος,
χωρὶς κάλυμμα στὸ πρόσωπο νὰ κοιτάζουμε τὴ λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ

μεταμορφωνόμαστε σ' αὐτὴ τὴ λαμπρὴ εἰκόνα Του, βαδίζοντας ἀπὸ δόξα σὲ δόξα με τὴν ἐνέργειά Του (Β' Κορ. 3:13, 18).

Τριάδα ἄναρχη καὶ ἄκτιστη, Μονάδα ἀδιαίρετη καὶ ἀχώριστη, ἐλέησέ με καὶ σῶσε με, τὸν ἐλεεινὸ καὶ ταλαίπωρο! Δικό Σου πλάσμα εἶμαι. Μὴ με παραβλέψεις, τὸν ἄθλιο, ἀλλὰ δέξου με μετανοημένο, ὅπως δέχτηκες τὴν πόρνη, τὸ ληστή, τὸν τελώνη καὶ τὸν ἄσωτο. Λυπήσου με, πολυεύσπλαχνε καὶ πανάγαθε Κύριε! Λύτρωσέ με ἀπ' τὴ φωτιὰ τῆς καταδίκης, φιλόανθρωπε, μολοντί ἔχω κάνει, ὁ δύστυχος, κάθε ἁμαρτία. Κυριεύθηκα ἀπ' τὴν ὑπερηφάνεια. Ἔπεσα στὴ βασφημία. Κακολόγησα τὸ συνάνθρωπό μου. Φθόνησα τὸν πλησίον μου. Μαγνητίσθηκα ἀπὸ τὴ σαρκικὴ ὁμορφιά. Ἀμέλησα τὴν προσευχή. Κατέκρινα τὸν ἀδελφό μου γιὰ τὸ ἐλάττωμά του καὶ θύμωσα ἐναντίον του, παραβλέποντας, ὁ ἀναίσθητος, τίς ἅπειρες δικές μου ἀνομίες. Ἀμάρτησα, Κύριε, μὲ φιλονικίες, μὲ φλυαρίες, μὲ ὑποκρισίες, μὲ ψέματα, μὲ καυχησιές, μὲ τόσα καὶ τόσα παραπτώματα. Καὶ ὅσα θυμᾶμαι, Σοῦ τὰ ἐξομολογοῦμαι, Θεέ μου. Ὅσα, πάλι, ξέχασα ἢ δὲν συνειδητοποίησα -καὶ εἶναι ἀναρίθμητα-, τὰ γνωρίζεις Ἐσὺ. Κάθε αἰσχρὴ πράξη μὲ σπουδὴ καὶ ὑπερβολὴ διέπραξα. Ὅλα τὰ σωματικά μου μέλη τὰ ἔβαλα νὰ δουλεύουν στίς ἁμαρτίες. Τὰ μάτια μου κοιτάζουν μὲ πορνικὴ διάθεση. Ἡ γλῶσσα μου εἶναι μαχαίρι κοφτερό. Τὰ χέρια μου πραγματοποιοῦν κάθε κακὴ πράξη. Τὰ πόδια μου τρέχουν στὴν ἱκανοποίηση τῶν ψυχοφθόρων παθῶν. Ὁ νοῦς μου καταμολύνεται μὲ πονηροὺς λογισμούς. Τὸ πνεῦμα μου δίνει πρόθυμα τὴ συγκατάθεσή του γιὰ τὴ διάπραξη κάθε ἁμαρτίας. Ψυχὴ καὶ σῶμα κατασπίλωσα. Πῶς, λοιπόν, θὰ βρῶ συγχώρηση, ὁ τρισάθλιος;

Πολυέλεε καὶ ἀνεξίκακε Κύριε! Ρίξε τὸ σπλαχνικό Σου βλέμμα πάνω μου. Λυπήσου με, τὸν ἁμαρτωλό, τὸν ἄξιο κάθε τιμωρίας. Φώτισε τὴ σκοτισμένη μου διάνοια, γιὰ νὰ ἔρθω σὲ συναίσθηση. Ἀλίμονό μου, Κύριε! Πιὸ πολλὲς ἀπὸ τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας εἶναι οἱ ἁμαρτίες μου. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνθρωπο παρόργισα τὴ φιλανθρωπία Σου. Τὰ ἀμύθητα χαρίσματά Σου ἀσύνητα καταφρόνησα. Τis ἅγιες ἐντολές Σου ἀσύστολα ἀθέτησα. Τis ἱερές συνθήκες τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος βέβηλα καταπάτησα. Τὰ θελήματα τοῦ διαβόλου ἀναίσχυντα ἐκτέλεσα. Τis ἐπιθυμίες τῆς σάρκας μου ἀσυνείδητα ἱκανοποίησα. Ἀλίμονό μου, Κύριε! Ἐσὺ πολλὰ δῶρα μοῦ πρόσφερες, ἅπειρες εὐεργεσίες μοῦ ἔκανες, ἀναρίθμητα ἀγαθὰ μοῦ χάρισες. Κι ἐγώ, ὁ ἀχάριστος, καθετὶ πονηρὸ καὶ φαῦλο διέπραξα ἐνώπιόν Σου. Γι' αὐτὸ μοῦ ἀξίζει νὰ βασανίζομαι αἰώνια στὴ φωτιὰ τῆς γέενας.

Μολαταῦτα, δέξου τώρα τὴ μετάνοιά μου, πολυέλεε Κύριε. Λυπήσου με! Σοῦ κραυγάζω μὲ κατάνυξη: Ἀμάρτησα! Ἀμάρτησα καὶ μετανοῶ! Λύτρωσέ με, λοιπόν, ἀπ' τὴ φωτιὰ τῆς καταδίκης, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

(*) Ἀρχιεπισκόπου Μύρων Ἰωάννου τοῦ Λινδίου († 1796), Θησαυρὸς Μετανοίας, ἔκδ. δεύτερη, Ἱερὰ Μονὴ Παρακλήτου, Ὡρωπὸς Ἀττικῆς 2003, σελ. 222-225.

Ποιμαντική 'Επίσκεψις στὴν Γεωργία

ΤΗΝ Δ' Ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, μὲ μικρὰ ὁμάδα Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, μετέβη στὴν Γεωργία, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητός μας στὴν χώρα αὐτῆ τοῦ Καυκάσου.

• **Τὴν Δευτέρα**, 15/28.3.2011, ὁ Θεοφιλ. κ. Κυπριανός καὶ ἡ συνοδία του ἀφίχθησαν τὸ ἀπόγευμα ἀεροπορικῶς στὴν Τιφλίδα, μέσω Κωνσταντινουπόλεως. Τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ δύο Κληρικοὶ μας Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Μκαλαβισβίλι καὶ Αἰδεσιμ. π. Βαχτάγκ Μαργκιάνι μὲ μεγάλη ὁμάδα πιστῶν, φερόντων Λάβαρα καὶ ψαλλόντων ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους στὰ ἑλληνικά!

Στὸν Ναὸ τῆς Παναγίας Πορταϊτίσης στὸ Γκλντάνι τῆς Τιφλίδος, κέντρο τῆς Ὁρθόδοξου Ἐνστάσεως στὴν Γεωργία, ἐγίνε θερμὴ ὑποδοχὴ καὶ ἐψάλη Παράκλησις.

Ὁ κύριος στόχος τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς ἦταν ἡ ποικιλόμορφος συναναστροφή μὲ τὸ Ποίμνιο, πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ καὶ ἀλληλο-οικοδομὴν. Γι' αὐτὸ καὶ ἐτελέσθησαν ἀπὸ κοινοῦ πολλὲς ἱερὲς Ἀκολουθίες, ὅπως τὸ Μυστήριον τοῦ Ἰ. Εὐχελαίου

τὴν Τετάρτη, ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων τὴν Παρασκευὴ καὶ ἡ Ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν, ὁ Ἑσπερινὸς καὶ ὁ Ὁρθρος τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, τὸ δὲ ἀποκορύφωμα ἀπετέλεσε ἡ τέλεσις ἀρχιερατικῆς Θ. Λειτουργίας τὴν Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν, 21.3/3.4.2011, τῇ συμμετοχῇ ἀναριθμῶν πιστῶν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς πραγματοποιήθηκε Ἑνοριακὴ Σύναξις.

Ἐπίσης, ὁ Θεοφιλ. κ. Κυπριανός εἶχε κατ' ἰδίαν συνάντησι μὲ τοὺς ἱερεῖς μας, προκειμένους νὰ ἐνημερωθῇ περὶ τῆς ποιμαντικῆς τῶν διακονίας καὶ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως τῆς Γεωργίας, καὶ νὰ παράσχῃ ὁδηγίες καὶ κατευθύνσεις στὴν ἱερὰ ἀποστολὴ τους.

Ἀποτελεῖ ἐλπιδοφόρα εἶδησι ἡ ἐπιθυμία τοῦ π. Βασιλείου νὰ ἰδρυθῇ ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ σὲ πατρογονικὸ τοῦ κτῆμα, στὸ χωριὸ τῆς γεννήσεώς του, ὅπου ἔχει ἤδη ἀνεγερθῇ ὠραῖος Ναὸς καὶ ὑπάρχουν κατάλληλες ἐγκαταστάσεις, οἱ ὁποῖες θὰ ἐπεκταθοῦν.

• **Τὸ πρόγραμμα** περιελάμβανε βεβαίως καὶ ἐπισκέψεις σὲ μεγάλα προσκυνηματικὰ κέντρα τῆς τόσο πλούσιας σὲ πνευματικοὺς θησαυροὺς ἱστορικῆς αὐτῆς χώρας. Ἔτσι, οἱ Προσκυνηταὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα προσεκύνησαν:

– Στην Μονή του Τιμίου Σταυρού, ὁ σωζόμενος λιθόκτιστος Ναὸς τῆς ὁποίας ἀνηγέρθη στὸ σημεῖο, στὸ ὁποῖο ἡ Ἁγία Νίνα, Φωτίστρια τῆς Γεωργίας (Δ΄ αἰ.), εἶχε ὑψώσει τὸ σημεῖο τῆς Ζωοποιοῦ Νίκης τῆς Πίστεώς μας·

– Στὸν Ναὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων (τοῦ Ἱεροῦ Στύλου) στὴν Μτσχέτα, πρῶτο Χριστιανικὸ Ναὸ στὴν Γεωργία ἀνεγερθέντα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἁγίας Νίνας, ἐπὶ τοῦ Τάφου τῆς Ἁγίας Σιδωνίας, ἡ ὁποία ἐκοιμήθη ἐναγκαλιζομένη τὸν Ἀραφο Χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μας·

– Στὴν Μονὴ τοῦ Σαμπταβρὸ τῆς Ἁγίας Νίνας, στὴν Μτσχέτα, ὅπου ὑπάρχει Ναῦδριο ἐπὶ τοῦ πρῶτου Κελλίου-Ἀσκητηρίου τῆς Ἁγίας·

– Στὴν Μονὴ τοῦ τοπικοῦ Ὁσίου Σίω, παλαιὰ Λαύρα μὲ ἀναρίθμητα Ἀσκητήρια, ὅπου ὁ Τάφος τοῦ Ἀγίου·

– Στὸν παλαιὸ Ναὸ τῆς Σιών, ὅπου φυλάσσεται ὁ ἀχειροποίητος Σταυρὸς ἀπὸ κληματόθεργες τῆς Ἰσαποστόλου Ἁγίας Νίνας, ὡς καὶ τμῆμα Λειψάνου τοῦ ἐθνικοῦ Ἀγίου τῆς Γεωργίας Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου·

– Στὸν ἀρχαιότατο Ναὸ τοῦ Ἀγίου Μανδηλίου·

– Στὸν νεόκτιστο πατριαχικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Τιφλίδα·

– Στὴν Μονὴ τοῦ τοπικοῦ Ὁσίου Δαυῖδ, ὅπου τὸ Ἀσκητήριον τοῦ Ἀγίου ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀναβλύζει Ἀγίασμα·

– Στὴν Μονὴ τῆς Ἁγίας Νίνας στὸ Μπόντμπε τῆς Καχέτης, ὅπου ὁ θαυματόβρυτος Τάφος τῆς Ἁγίας ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ὡς καὶ ἡ Πηγὴ τῆς Ἁγίας, ὅπου λούονται καὶ θεραπεύονται πολλοὶ εὐλαβεῖς·

– Στὴν Μονὴ τοῦ τοπικοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου, ὅπου ὁ Τάφος τοῦ Ἀγίου, κ.ά.

• **Ἡ σχέση** καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸ μικρὸν Ποίμνιόν μας τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐπαρχίας Γκλντάνι» καὶ τοὺς δύο Ἱερεῖς μας ἦταν πολυωφελὴς ἀπὸ κάθε ἀποψι. Ὁ ζῆλος, ἡ εὐλάβεια, ἡ προσευχητικότητα, ἡ φιλοξενία καὶ οἱ ἀρετὲς ποὺ κοσμοῦν τοὺς πιστοὺς, ἀπετέλεσαν πηγὲς ἐμπνεύσεως καὶ αἰσιοδοξίας. Οἱ κοινὲς ἐπισκέψεις, ἡ λειτουργικὴ περιχώρησις, οἱ διδασχές, οἱ προσωπικὲς σχέσεις ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, συνέτειναν στὴν βαθύτερη βίωσι τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνότητός μας ἐν τῇ Πίστει.

Ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα, ἡ ζωντανὴ εὐσέβεια τῶν Γεωργιανῶν, ἡ ἐκφραστικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τους, ἦταν πράγματι ὑποδειγματικὴ καὶ συγκινητικὴ.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός!

Παπαδιαμάντεια διαμάντια*

ΕΚΑΤΟ χρόνια συμπληρώνονται φέτος από το θάνατο του Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη καὶ 160 ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ «πρίγκιπα τῶν ἐλλήνων λογογράφων», ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὶς 4 Μαρτίου τοῦ 1851 καὶ πέθανε στὶς 3 Ἰανουαρίου τοῦ 1911. Νὰ πῶς ὁ ἴδιος αὐτοβιογραφεῖται:

«Ἐγεννήθην ἐν Σμιάθῳ, τῇ 4ῃ Μαρτίου 1851. Ἐδγῆκα ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸν Σχολεῖον εἰς τῷ 1863, ἀλλὰ μόνον τῷ 1867 ἐστάλην εἰς τὸ Γυμνάσιον Χαλκίδος, ὅπου ἤκουσα τὴν Α καὶ Β τάξιν. Τὴν Γ ἐμαθήτευσά εἰς Πειραιᾶ, εἴτα διέκοψα τὰς σπουδὰς μου καὶ ἔμεινα εἰς τὴν πατρίδα. Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1872 ὑπῆγα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος χάριν προσκυνήσεως, ὅπου ἔμεινα ὀλίγους μῆνας. Τῷ 1873 ἦλθα εἰς Ἀθήνας καὶ ἐφοίτησα εἰς τὴν Δ τοῦ Βαρβακείου. Τῷ 1874 ἐνεγράφην εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολήν, ὅπου ἤκουα κατ' ἐκλογὴν ὀλίγα μαθήματα φιλολογικά, κατ' ἰδίαν δὲ ἡσυχολούμην εἰς τὰς ξένας γλῶσσας. Μικρὸς ἐξωγράφιζα Ἀγίους, εἴτα ἔγραφα στίχους, καὶ ἐδοκίμαζα νὰ συντάξω κωμωδίας. Τῷ 1868 ἐπεχείρησα νὰ γράψω μυθιστόρημα. Τῷ 1879 ἐδημοσιεύθη “Ἡ Μετανάστις” ἔργον μου εἰς τὸ περιοδικὸν “Σωτήρ”. Τῷ 1882 ἐδημοσιεύθη “Οἱ ἔμποροι τῶν ἐθνῶν” εἰς τὸ “Μὴ χάνεσαι”. Ἀργότερα ἔγραψα περὶ τὰ ἐκατὸν διηγήματα, δημοσιευθέντα εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας».

Ἀπὸ τὰ σημαντικώτατα ἀριστουργηματικὰ ἔργα του ἐπιλέγουμε ἐλάχιστα ψήγματα, γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ἐπικαιρότητα τῆς γραφίδας του, καθὼς ἡ ἀκτινοβολία τῆς κληρονομιάς ποὺ μᾶς ἄφησε, νικᾷ τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο. Ἐξάλλου, στοὺς ψηφιακοὺς ἀφεγγεῖς καὶ ἀσέληνους καιροὺς μας, ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει μὲ τὸ δικό του μυστικὸ φῶς τὰ ἐρεδῶδη μονοπάτια τῆς γραφῆς, νὰ μᾶς κερνᾷ ἀπλόχερα «ὕπὸ τὴν βασιλικὴν δρῦν» ἀπὸ τὸ χριστόψωμο τοῦ ψυχικοῦ του μεγαλείου καὶ νὰ μᾶς συνοδεύει ἐνθουσιαστικά μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀναντικατάστατος ἠθογραφικὸς ξεναγὸς, ἰδιαιτέρα κατὰ τὶς εὐσημες ἡμέρες τοῦ χρόνου.

* * *

«Ἡ Ἑλλάδα κλείστηκε μέσα του, ἔγινε κόσμος τῆς ψυχῆς του», σημείωσε ὁ Γ. Δροσίνης. Ἔτσι, τὴ χρονιά ποὺ ἡ Ἑλλάδα χαιρόταν τὸ γιορτάσι τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων (1896), ἐκεῖνος διεισδυτικά καὶ διερευνητικά εἶχε τὸ σθένος νὰ ὑποβάλει τὸ ἐρώτημα:

«Τίς ἡμύνθη περὶ πάτρης; Καὶ τί πταίει ἡ γλαῦξ, ἡ θρηνωδοῦσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων; Πταῖουν οἱ πλάσαντες τὰ ἐρείπια. Καὶ τὰ ἐρείπια τὰ ἐπλάσαν οἱ κακοὶ κυβερνήται τῆς Ἑλλάδος» (ἐφημ. «Ἀκρόπολις»).

Ἐνα χρόνο ἀργότερα συνέβη ὁ ἀτυχὴς πόλεμος μὲ τὴν ἐπονείδιστη ἦττα, γιὰ νὰ δικαιωθεῖ καὶ πάλι «ἡ γλαῦξ».

Καὶ σήμερα θὰ θρηνωδεῖ γιὰ πολὺ ἀκόμη, μπροστὰ στὰ τόσα ἐρείπια ποὺ ἀντικρύζει καθημερινά, ἠθικά καὶ ὕλικά, ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, πνευματικὰ καὶ ἐθνικά. Ἀλλὰ τώρα... γλαῦκες θὰ ἀκοῦμε;

Ὁ φτωχὸς ὅμως «ἅγιος τῆς πεζογραφίας» μας καὶ ποιητὴς προχωρεῖ θαυότερα καὶ στιγματίζει τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ:

«Ἡ πλουτοκρατία ἦτο καὶ θὰ εἶναι ὁ μόνιμος ἄρχων τοῦ κόσμου, ὁ διαρκὴς ἀντίχριστος. Αὕτη γεννᾷ τὴν ἀδικίαν, αὕτη τρέφει τὴν κακουργίαν, αὕτη φθείρει σώματα καὶ ψυχάς. Αὕτη καταστρέφει κοινωνίας νεοπαγεῖς» («Τὰ δύο τέρατα»).

Πόσο δίκαιο έχει! Τὸ βλέπουμε καὶ στὶς μέρες μας. Ἀφοῦ ὅλες οἱ κυβερνήσεις συλλήβδην ροκάνισαν τὰ χρήματα ἀκόμη καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, στὴ συνέχεια μᾶς παρέδωσαν στὴν κηδεμονία τοῦ ΔΝΤ. Κι ἂν κάποτε τολμήσει ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀποκαλύψει ἀλήθειες πρὸς τὸ λαὸ ἢ κάποιος θαρραλὲς καὶ δυναμικὸς μητροπολίτης τολμήσει νὰ θίξει τὰ κακῶς κείμενα καὶ νὰ ἐλέγξει παγκόσμιους κολοσσούς, ζητοῦν «τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπὶ πίνακι». Ὁ Παπαδιαμάντης, ὡστόσο, ἀσυμπίδαστος καὶ ἀνυποχώρητος, κατηγορηματικὸς καὶ σαφής, ἐπισημαίνει:

«Ἡ ἀργία ἐγέννησε τὴν πενίαν. Ἡ πενία ἔτεκε τὴν πείναν. Ἡ πείνα παρήγαγε τὴν ὄρεξιν. Ἡ ὄρεξις ἐγέννησε τὴν... αὐθαιρεσίαν. Ἡ αὐθαιρεσία ἐγέννησε τὴν ληστείαν. Ἡ ληστεία ἐγέννησε τὴν πολιτικὴν. Ἴδου ἡ αὐθεντικὴ καταγωγὴ τοῦ τέρατος τούτου» («Ἐμποροὶ τῶν Ἑθνῶν»).

Πράγματι, εἰσέρχονται πένητες στὴν πολιτικὴ κόνιστρα καὶ σὲ λίγο μεταμορφώνονται σὲ Κροίσους οἱ βουλευτὲς μας, οἱ ὅποιοι σὲ περίοδο ἐσχάτης πενίας ἐπιμένουν νὰ εἶναι τριακόσιοι, ἐνῶ σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα ὁ ἀριθμὸς τους μπορεῖ νὰ μειωθεῖ. Σήμερα, λοιπόν, πού κατὰ τὸν Γ.Θ. Βαφόπουλο «ὅλα εἶναι σκουπίδια, κι ὅλα εἶναι πτώματα ἄθραφτα... ἀπὸ τὸ νησί τῶν Σποράδων ξεπετιέται ἡ λάμψη τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ὑπόσχεσης: τὸ πνεῦμα τοῦ Παπαδιαμάντη φωσφορίζει, ἀδελφοὶ Πανέλληνες!».

* * *

Μὲ καταπληκτικὴ ὁξύνοια καὶ σατιρικὴ διάθεση ὁ κυρ-Ἀλέξανδρος γράφει πρὸς τοὺς νοσταλγοὺς τοῦ νεοπαγανισμοῦ, πού ἐπιζητοῦν ἄμεση διασύνδεση μὲ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, ἐνῶ διαγράφουν τὸν βυζαντινὸ πολιτισμό:

«Μὴ θρησκευτικὰ, πρὸς Θεοῦ! Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δὲν εἶναι Βυζαντινοί, ἐννόησατε; Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἶναι κατ' εὐθείαν διάδοχοι τῶν ἀρχαίων. Ἐπειτα ἐπολιτίσθησαν, ἐπροώδευσαν καὶ αὐτοί. Συμβαδίζουν μὲ τὰ ἄλλα ἔθνη» («Δαμπριάτικος Ψάλτης»).

Γιὰ τοὺς ἄθεους καὶ γιὰ ὅσους στὸ ὄνομα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ ἐπιχειροῦν νὰ μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση παραθέτει:

«Ἀγγλος ἢ Γερμανὸς ἢ Γάλλος δύναται νὰ εἶναι κοσμοπολίτης ἢ ἀναρχικὸς ἢ ἄθεος ἢ ὅ,τιδήποτε. Ἐκαμε τὸ πατριωτικὸν χρέος του, ἔκτισε μεγάλη πατρίδα. Τώρα εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπαγγέλεται, χάριν πολυτελείας, τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Ἀλλὰ Γραικύλος τῆς σήμερον, ὅστις θέλει νὰ κάμῃ δημοσίαν τὸν ἄθεον ἢ τὸν κοσμοπολίτην, ὁμοιάζει μὲ νῆον ἀνορθούμενον ἐπ' ἄκρων ὀνύχων καὶ τανυόμενον νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος καὶ φανῇ καὶ αὐτὸς γίγας. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ δοῦλον, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον καὶ τὸ ἐλεύθερον, ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ διὰ παντὸς ἀνάγκην τῆς θρησκείας του». Καὶ κατακλείει τὸ ἔργο του «Ἡ κάλτσα τῆς Νώενας» μὲ τὴν ἀποφασιστικὴν σημασίαν ἐρώτησιν: «Ἐως πότε θὰ εἴμεθα ἀχαρακτῆριστοι Γραικύλοι;».

* * *

Ἕνα ἄλλο σημεῖο, στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ σταθοῦμε εἶναι ἡ κρυστάλλινη ἀποψὴ τοῦ γιὰ τὴ μετάφραση τῶν λειτουργικῶν κειμένων στὴν καθομιλουμένη:

«Ἡ γλῶσσα αὕτη, εἰς ἣν εἶναι γεγραμμένα τό τε Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἱερὰ ἄσματα, ἔχει τὸ μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον προνόμιον νὰ ἐξακολουθῇ καὶ μετὰ εἴκοσιν αἰώνας νὰ εἶναι ζωντανή, εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦλάχιστον. Ἄς δοκιμάσῃ τις νὰ μεταφράσῃ ἐν τροπάριον εἰς τὴν δημῶδη, καὶ τότε θὰ ἴδῃ ὅτι ἡ γλῶσσα, ἥτις εἶναι ζωντανὴ εἰς τὰ ἡρωϊκά

← καὶ ἐρωτικά ἄσματα τοῦ λαοῦ, εἶναι ψυχρὰ μέχρι νεκροφανείας διὰ τὰ τροπάρια. Π.χ. “Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος...”. Θ’ ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ θὰ γεμίσι πνέμμα (ἢ πλέμμα ἢ καὶ πλέγμα) καὶ λόγο θὰ βγάλω (διότι πῶς ἄλλως θ’ ἀποδοθῇ ἢ μεταφορὰ ἢ ἡ μετωνυμία τοῦ ἐρεῦξομαι;). “Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζεις σε τὴν Θεοτόκον”, ποὺ εἶσαι πάντα καλοτύχη καὶ καθαρώτατη καὶ μάννα τοῦ Θεοῦ μας...».

* * *

Μὲ πόνο καὶ πικρία ἐκφράζεται ὁ κοσμοκαλόγερος τῆς πεζογραφίας μας γιὰ τοὺς λεγόμενους ὀρθοδόξους, τῶν ὁποίων ἡ ὅλη στάση καὶ συμμετοχὴ ἀπάδει πρὸς τὰ ἐορταζόμενα γεγονότα:

«Αἱ θρησκευτικαὶ ἐορταὶ σχετίζονται ἐν Ἑλλάδι... πρὸς τὴν ἀκόλαστον ἐπιθυμίαν, τὴν ταβέρναν, καί, τὸ δεινότερον πάντων, τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ αἷμα... Ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας, ἐν μὲν τῇ πόλει θόρυβος, φροντίδες, φωναί, κίνησις, πυροκρόταλα, πυροβολισμοὶ κινδυνωδέστατοι εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐν δὲ τοῖς Ναοῖς ἀταξία, σύγχυσις, δισκοφορία, ἐφοδος, θρίαμβος καὶ ὀριστικὴ ἐπικράτης τοῦ γυναικείου φύλου, βλέμματα, γέλωτες, στάγματα λαμπάδων, συνδιαλέξεις, ψίθυροι, δόμβος φωνῶν, καὶ ἐν μέσῳ ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύβου, δύο δυστυχεῖς ἄνθρωποι, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ψάλτης, ἐκλαρυγγιζόμενοι, ὅπως ἐκφωνῶσι λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ὀλίγοι προσέχουσι, καὶ ὀλιγώτεροι τὰς ἐννοοῦσιν». Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ σημειώνει ὅτι, ὅταν «ἐκανόνιζον τὰ τῶν θρησκευτικῶν ἐορτῶν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, εἶχον ὑπ’ ὄψιν λαὸν εὐσεβῆ καὶ καρδίας ἐν φόβῳ Κυρίου χρησιμοποιούσας ταύτας πρὸς τὴν θεῖαν λατρείαν καὶ τὴν προσευχὴν» πρῶτοι οὗτοι, ἂν ἠδύναντο νὰ προῖδωσι τίνι τρόπῳ χρησιμοποιοῦσι τὰ πλήθη τὴν ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν ἐορτῶν ἐπιβαλλομένην ἀργίαν, πρῶτοι οὗτοι θὰ ἐψήφιζον ὑπὲρ τῆς καταργήσεως αὐτῶν.

Ὁ ἴδιος, καθαρὸς καὶ ἀμόλυντος ἀπὸ ἀλλότριες ἐπιρροές, ἐξομολογεῖται τὴ δεητικὴ καὶ δοξαστικὴ λαχτάρα τῆς δικῆς του καρδιάς:

«Τὸ ἐπ’ ἐμοί, ἐν ὧν ζῶ καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, δὲν θὰ παύσω πάντοτε, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς πανεκλάμπρους ταύτας ἡμέρας, νὰ ὑμνῶ μετὰ λατρείας τὸν Χριστὸν μου, νὰ περιγράφω μετ’ ἐρωτος τὴν φύσιν καὶ νὰ ζωγραφῶ μετὰ στοργῆς τὰ γνήσια ἑλληνικὰ ἦθη. Ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖ ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖ ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μὴ σοῦ μνησθῶ» («Λαμπριάτικος Ψάλτης»).

* * *

«Ὁ Παπαδιαμάντης ἦταν ἀκέραιος Χριστιανὸς καὶ ὁλόκληρος Ἕλληνας», σχολιάζει ὁ Π. Πάσχος. Μὲ τὸ πολυεπίπεδο διαχρονικὸ ἔργο του, ἀπευθύνει τὴν ἱερὴ παρακαταθήκη του πρὸς ὅλους καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς «Χαλασχωρήδες», οἱ ὁποῖοι δεμένοι στὸ ἄρμα τῆς Νέας Ἑποχῆς στοχεύουν στὴν ἀποδόμηση τῆς ἐννοίας τοῦ Γένους:

«Νὰ παύσῃ π.χ. ἡ συστηματικὴ περιφρόνησις τῆς θρησκείας ἐκ μέρους πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων καὶ ἄλλων. Ἡ λεγομένη ἀνωτέρα τάξις νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας, ἂν θέλῃ νὰ ἐγκληματισθῇ ἐδῶ. Νὰ γίνῃ προστάτις τῶν πατρίων, καὶ ὄχι διώκτρια. Νὰ ἀσπασθῇ καὶ νὰ ἐγκλωπθῇ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις. Νὰ μὴ περιφρονῇ ἀναφανδὸν ὅ,τι παλαιόν, ὅ,τι ἐγχώριον, ὅ,τι ἑλληνικόν. Νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ξενοισμός, ὁ πιθηκισμός, ὁ φραγκισμός. Νὰ μὴ νοθεύωνται τὰ θρησκευτικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἔθιμα. Νὰ καλλιεργηθῇ ἡ σεμνοπρεπὴς βυζαντινὴ παράδοσις εἰς τὴν λατρείαν, εἰς τὴν διακόσμειν τῶν Ναῶν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Νὰ μὴ μιμώμεθα οὔτε τοὺς Παπιστὰς καὶ οὔτε τοὺς Προτεστάντας. Νὰ μὴ χάσκωμεν πρὸς

Συνεορτασμός μὲ τοὺς Ρουμάνους στὴν Βερόνα

ΤΗΝ Κυριακὴ Β΄ Νηστειῶν, 7/20.3.2011, τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Λούνης κ. Σιλουανός, κατόπιν σχετικῆς ἀδελφικῆς εὐλογίας καὶ προσκλήσεως, ἐλειτούργησε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος στὴν περιοχὴ

τῆς Βερόνας τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος ἀνήκει στὴν Ἀδελφὴ Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας πρὸς κάλυψιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν Ρουμάνων μεταναστῶν. Στὴν Θεία Λειτουργία ἔλαβε μέρος ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἱερομόναχος Σεραφεῖμ καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος Παῦλος Ἀγιοσεραφεϊμίτης. Στὴν Ὁμιλίᾳ του, ὁ Σεβασμ. Λούνης ἀνεφέρθη σὲ χωρία ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Περί τῆς Κατὰ

Χριστὸν Νομοθεσίας, προσέφερε δὲ ὡς δῶρο στὸν Ναὸ τῆς Βερόνας τεμάχια ἰ. Λειψάνων ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ τῆς Πιστόϊας.

Βάπτισις στὴν Πιστόϊα

ΤΟ Σάββατο τῆς Γ΄ ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, 13/26.3.2011, ὁ Σεβασμ. Λούνης κ. Σιλουανός ἐβάπτισε τὸν μικρὸ Δαυῖδ, υἱὸ ἐγγονῆς ἐκ τῶν σάρκα ἀδελφῶν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ στὴν Πιστόϊα. Συμμετεῖχαν ὁ ρουμᾶνος Ἱερομόναχος π. Σεραφεῖμ καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος Παῦλος Ἀγιοσεραφεϊμίτης. Ὁ Σεβασμ. Λούνης προέβη σὲ ἐρμηνεία περὶ τῆς σημασίας τῶν μυστηριακῶν πράξεων τῆς ἱερᾶς Τελετῆς, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν παρευρισκομένων.

← τὰ ξένα. Νὰ στέργωμεν καὶ νὰ τιμῶμεν τὰ πάτρια. Εἶναι τῆς ἐσχάτης ἐθνικῆς ἀφιλοτιμίας νὰ ἔχωμεν κειμήλια καὶ νὰ μὴ φροντίζωμεν νὰ τὰ διατηρήσωμεν. Ἄς σταθμίσωσι καλῶς τὴν εὐθύνην των, οἱ ἔχοντες τὴν μεγίστην εὐθύνην» (1896).

Πολὺ εὐστοχα ὁ νομπελίστας ποιητὴς μας Ὀδυσσεὺς Ἐλύτης -συμπληρώνονται ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησή του- συμβουλεύει: «Ὅπου κι ἂν σᾶς βροῖσκει τὸ κακὸ, ἀδελφοί μου, ὅπου κι ἂν θολῶνει ὁ νοῦς σας, μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμὸ καὶ μνημονεύετε Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη!». Καὶ ὁ Γ. Σταυρόπουλος ὑπογραμμίζει: «Παίρνει τὴ σημασίαν τοῦ ἐθνικοῦ παιδαγωγοῦ, ποὺ πρέπει νὰ διδασθῇ πρὸ παντὸς σήμερα εὐρύτατα ὄχι σὰ διδασκαλία νεοελληνικῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ σὰ μάθημα ποὺ θὰ συντελέσῃ στὴ διάπλαση χαρακτήρων, ἔτσι πλάϊ στὸν Πλούταρχο, ἃς ποῦμε».

(*) *Εὐδοξίας Αὐγουστίνου, Φιλολόγου-Θεολόγου, ἀπὸ τὸ περιοδ. τῆς μητροπόλεως Γρεβενῶν «Ὅσιος Νικάνωρ», τ. 303/Μάρτιος 2011. Ἐλήφθη ἀπὸ τὸν ἴστότοπο Zoiforos.gr (05.04.11).*

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς

ΤΗΝ Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου, 16/29.4.2011, Θεομητορικὴ Ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐπανηγύρισε ὁ ὁμώνυμος Ναὸς τῆς ὑπὸ τὴν σεβαστὴν Γερόντισσαν Εὐπραξίαν Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἀφιδνῶν. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, μὲ τὸν Ἐφημέριο Αἰδεσιμ. π. Σωτήριο Γιούλη καὶ τὸν Ἱεροδιάκονο Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτη. Ἐψαλαν Μοναχῆς τῆς πλησιοχώρου Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων.

Ὁ Θεοφίλ. Ὁρεῶν ὠμίλησε σχετικῶς, ἔγινε Λιτανεΐα τῆς Ἱ. Εἰκόνος περίξ τοῦ Ναοῦ καὶ παρετέθη Τράπεζα στοὺς προσελθόντας προσκυνητάς.

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Σταμάτας Ἀττικῆς

ΤΗΝ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐτέλεσε ἐόρτια Θ. Λειτουργία στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης στὴν Ἀμυγδαλέζα Σταμάτας Ἀττικῆς μετὰ τοῦ Ἐφημερίου Αὐτῆς Αἰδεσιμ. π. Ἀντωνίου Γιαννουκάκου. Ὁ Θεοφίλ. Γαρδικίου ἐξεφώνησε Ὁμιλία καὶ ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ ὑπαιθρίως, παρουσία μεγάλου πλήθους εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Ἡ ὑπὸ τὴν σεβαστὴν Γερόντισσαν Βουαίνην ἀνανεωμένη Ἀδελφότης τῶν Μοναζουσῶν ἐδεξιώθη φιλοφρόνως Κλῆρο καὶ λαό. Μέσα στὴν ἀναστάσιμη χαρὰ, στὸ ὥραϊο φυσικὸ περιβάλλον τῆς Μονῆς, ἦταν ἐκδηλῆ ἡ Θεομητορικὴ σκέπη καὶ εὐλογία!

Νέα Μοναχική Κουρά στην Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων

ΤΗΝ Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, 28.3/10.4.2011, στὸ Γυναικεῖο Μοναστήρι τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς, μία ἀκόμη Νύμφη τοῦ Χριστοῦ εἰσῆλθε στὸν Νυμφῶνα τῆς Μετανοίας καὶ Ἀγάπης Του, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, στὴν μυστικὴ Ἔρημο τῆς Ἀγγελικῆς Πολιτείας.

Ἡ ἀπὸ τῆς 13.12.2009 ἐκ.ἡμ. Δόκιμος Μοναχὴ Ἰωάννα ἔλαβε, μετὰ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, τὴν πρώτη Κουρά, ὀνομασθεῖσα Μεθοδία Μοναχὴ, πρὸς τιμὴν τῆς νεοφανοῦς Ὁσίας Μεθοδίας τῆς ἐν Κιμῳ (μνήμη αὐτῆς: 5ῃ Ὀκτωβρίου).

Ἡ νεόκουρος Ἀδελφὴ Μεθοδία, κατὰ κόσμον Ἰωάννα Τοίμιτζιρα, τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Εὐαγγελίας, ἐγεννήθη στὶς Σέρρες τὸ 1980. Μετὰ τὸ Λύκειο, ἐσπούδασε στὸ Τμῆμα Ἐφαρμογῶν Πληροφορικῆς, Προγραμματισμὸ Ἡλεκτρονικῶν Ὑπολογιστῶν, Ι.Ε.Κ. Σερρῶν καὶ ἐργάσθηκε ἐπὶ δέκα ἔτη ὡς Γραμματεὺς σὲ Συμβολαιογραφεῖο.

Τὸ ἔτος 2007, ἐγνώρισε τὴν Ἑνορίαν μας στὴν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐγίνε πνευματικὸ τέκνο τοῦ Ἐφημερίου Ἀρχιμ. π. Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανίτου. Ἡ πνευματικὴ τῆς αὔξησις ἐν Χριστῷ, τὴν ὠδήγησε στὴν βαθεῖα αἴσθησι τῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ γιὰ μιὰ ζωὴ πλήρως ἀφιερωμένη στὴν Ἀγάπῃ τοῦ Σωτῆρος μας.

• **Εἶθε** οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοι νὰ ἐνισχύουν τὴν Ἀδελφὴ Μεθοδία στὸν ισόδιο ἀγῶνα τῆς γιὰ τὴν μεταμόρφωσι καὶ ἀνακαίνισι τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν συμμετοχὴ τῆς στὸν Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος μας, εὐχαῖς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ!

† ὁ Ὡ.Κ.

Ἐπίσκεψις Ἀγάπης στὶς Φυλακὲς Μαλανδρίνου Φωκίδος

ΑΠΟ τὴν νέα ἐπίσκεψι στὶς Φυλακὲς Μαλανδρίνου Φωκίδος, τὴν Πέμπτη, 1/14.4.2011, τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων», ὑπὸ τὴν καθοδήγησι καὶ ἐπιστασίαν τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ.

Ἐγίνε συνάντησις μετὰ 40 μόνον Κρατουμένους, λόγῳ εἰδικῶν συνθηκῶν, ἀλλὰ προσφορὰ εἰδῶν ἀνάγκης γιὰ ὅλους τοὺς 480 συνολικὰ Κρατουμένους, ὡς ἔκφρασις ἀγάπης καὶ ἐνισχύσεως στὴν δοκιμασίαν τους. Κάποιοι

Κρατούμενοι ζήτησαν νὰ ἐξομολογηθοῦν, ἓνας δὲ ἐξ αὐτῶν θέλησε νὰ προσφέρῃ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι στὸ ἔργο τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν!

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ 190 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ Μαρτυρίου του († 10.4.1821)
140 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἱ. Λειψάνου του στὴν Ἀθήνα (1871)
καὶ 90 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπισήμου Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητός του (1921)

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως*

*Ἐν ἀγχόνῃ κᾶν τέθνηκας Πατριάρχα,
ὅμως γε αἰεὶ ζῆς ἐν Ἐδēm τῇ θείᾳ.
Τῇ δεκάτῃ Πατριάρχης θύμα γέγον' οὐνεκα Ἔθνους.*

Ο **ΑΓΙΟΣ** Γρηγόριος, κατὰ κόσμον Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, γεννήθηκε στὴ Δημητσάνα τῆς Πελοποννήσου τὸ ἔτος 1745 ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους γονεῖς, τὸν Ἰωάννη καὶ τὴν Ἀσημίνα. Τὸ 1767 μετέβη στὴ Σμύρνη, κοντὰ στὸν θεῖο του Ἐκκλησιάρχη Μελέτιο, παρακολουθώντας μαθήματα στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολή. Στὴ συνέχεια παρακολούθησε μαθήματα φιλοσοφίας στὴν Πάτμο ἀπὸ τὸν Δανιὴλ Κεραμέα. Μετὰ τίς σπουδές του ἦλθε στὴν αὐτοκρατορικὴ Μονὴ τῶν Στροφάδων νήσων, ὅπου ἐκάρη Μοναχὸς λαμβάνοντας τὸ ὄνομα Γρηγόριος. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κάλεσε ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Προκόπιος καὶ τὸν χειροτόνησε Ἀρχιδιάκονό του. Ὅταν ἀργότερα χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος, ἐπέστρεψε στὴ Δημητσάνα καὶ ἔδωσε 1.500 γρόσια γιὰ τὴν στέγαση τῶν ἀπόρων φοιτητῶν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος μυήθηκε στὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Φαρμάκη περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1818 στὸ Ἅγιον Ὄρος. «Ἐδειξεν εὐθὺς ζωηρότατον ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τοῦ πνεύματος αὐτῆς» καὶ «ἠυχρήθη ἀπὸ καρδίας» γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ της.

Στις 19 Αὐγούστου 1785 ἐκλέγεται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ παραμένει στὸν Πατριαρχικὸ Θρόνο μέχρι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1798. Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ καθαιρεῖται ἀπὸ τὴν Πύλη, διότι θεωρήθηκε ἀνίκανος νὰ διατηρήσει τὴν ὑπο-

ταγὴ τῶν Χριστιανικῶν λαῶν κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ καὶ ἐξορίζεται στὸ Ἅγιον Ὄρος. Τὸ 1818 κλήθηκε γιὰ τρίτη φορὰ στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο, στὸν ὁποῖο καὶ παρέμεινε μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κούμας ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος δὲν ἦταν μόνο «σεμνὸς τὸ ἦθος, λιτὸς τὴν διαίταν, ταπεινὸς τὴν στολὴν, ζηλωτὴς τῆς Πίστεως, δραστηριώτατος εἰς ὅλα τὰ ἔργα του», ἀλλὰ ἦταν καὶ «ἄκαμπτος εἰς τὰς ιδέας του καὶ δὲν τὸν ἔμελε διὰ κανὲν ἐναντίον, ὅταν ἀπεφάσιζε τίποτε». Καὶ ὁ Γρηγόριος ἀποφάσισε. Ἔταξε ὡς σκοπὸ στὴν ζωὴ του νὰ ὑπηρετήσῃ πιστὰ τὸ δοῦλο Γένος καὶ νὰ βοηθήσῃ μὲ ὅλες τίς δυνάμεις του καὶ μὲ τὴν ζωὴ του στὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ. Γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σκοποῦ του χρησιμοποίησε ὅλη του τὴ διπλωματικὴ δεξιότητά του.

Στὴν προσπάθειά του ὁ Ἔθνο[ιερο]-μάρτυς νὰ διασώσει τὸν Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ ἀπὸ τὴν σφαγὴ καὶ συγχρόνως νὰ παραπλανήσει τὸν Σουλτάνο καὶ νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀγωνιστὲς νὰ ἐργάζονται ἀνενόχλητοι, ἀναγκάστηκε νὰ ἀφορίσει τοὺς ἐπαναστάτες.

Συντριπτικὴ ἀπάντηση στοὺς κατηγοροὺς τοῦ Γρηγορίου θὰ δώσει ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης μὲ τίς ὁδηγίες ποὺ ἔστειλε ἀπὸ τὸ Κισιόνιο τῆς Βεσσαραβίας στοὺς ἀρχηγούς τῆς Πελοποννήσου:

«Ὁ μὲν Πατριάρχης διαζόμενος παρὰ τῆς Πόρτας σᾶς στέλλει ἀφοριστικὸ καὶ ἐξάρχους, παρακινώντας σας νὰ ἐνωθῆτε μὲ τὴν Πόρταν. Ἐσεῖς ὅμως νὰ θεωρῆτε ταῦτα ὡς ἄκυρα, καθ' ὅσον γίνονται μὲ βίαν καὶ δυναστείαν καὶ ἄνευ θελήσεως τοῦ Πατριάρχου». «Ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἀπαιτοῦνται θυσίαι μεγαλύτεραι καὶ αὐτῆς τῆς θυσίας τῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἐνίοτε ἡ μαρτυρικὴ ζωὴ εἶναι πικρότερον ἀλλὰ πλέον ἐπιβεβλημένον καθήκον καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου. Καὶ αὐτὴν τὴν ὑπερτάτην θυσίαν προσέφερον ὁ αἰδίδιμος Πατριάρχης, ὅστις συνησθάνθη συναίσθημα πικρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ὅταν θυσιάζων πάντα ἐγωῖσμόν καὶ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἀληθινὸν συμφέρον, ἡναγκάσθη νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του κάτωθι ἐγγράφου καταδικάζοντος τὸ κίνημα, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὁποῦ ὀλοψύχως ἠῤῃχετο καὶ εἰργάζετο. Ὑπογράφων, ἀπεμάκρυνε τὰς ὑπονοίας τῆς Πύλης περὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ κίνημα ἐπισήμων κύκλων, μὴ ὑπογράφων, θὰ ἐπεβεβαίω τὰς ὑπονοίας, ὅτε δεινὴ ἐπιπίπτουσα ἡ τιμωρία τοῦ τυράννου κατὰ τῶν βυσσοδομούντων, θὰ ἐνέκρου τὸ κίνημα πρὶν ἢ ἐκραγῇ. Ἄλλως, ὁ αἰδίδιμος Πατριάρχης μετὰ θαυμαστῆς ἐγκαρτερήσεως ὑπέστη τὸ μαρτύριον, ὅταν ἐπέστη τὸ μαρτύριον, ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα, καίτοι ἡδύνατο νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς».

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἐπιστολὴ πού ἔστειλε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος στίς 26 Δεκεμβρίου 1820 στὸν Ἐπίσκοπο Σαλῶνων Ἡσαΐα καὶ πολύτιμη ἀπὸ ἱστορικὴ ἀποψη, γιατί ἀποδεικνύει πῶς ὁ Ἐθνο[ιερο]μάρτυς παρακολουθοῦσε ὅλα ὅσα συνέβαιναν στὴν Ἑλλάδα, σὲ

ὅλες τοὺς τίς λεπτομέρειες καὶ τίς προετοιμασίες γιὰ τὴν Ἐπανάσταση:

«Ἀμφοτέρας τὰς τιμίας ἐπιστολάς, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ Φούντα Γαλαξειδιώτου, ἀσφαλῶς ἐδεξάμην καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς

τιμίους λόγους ἔγνων. Ἐχεμυθείας, ἀδελφέ, μεγίστη χρεία καὶ προφύλαξις περὶ πᾶν διάβημα, οἱ γὰρ χρόνοι πονηροὶ εἰσι καὶ ἐν τοῖς φιλοπατριώταις ἐστὶ καὶ μοχθηρῶν ζύμη, ἀφ' ἧς ὡς ἀπὸ ψωραλέου προβάτου φυλάττεσθε. Κακὸν γὰρ πολλοὶ μηχανῶνται διὰ τὸ τῆς φιλοπλουτίας ἔγκλημα. Διὸ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξω κοινολογῶν μοι ἐμπιστευομένοις πατριώταις, τὰ ἐχεμυθείας

δεόμενα. Οἱ Γαλαξειδιῶται, οὓς ἐπιστέλλεις μοι συνεχῶς, ἐλάχιστον λόγον ἔρκος ὀδόντων φυγεῖν. Οὐ μόνον τὰ σά, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐν Μωρέᾳ ἀδελφῶν γράμματα κομίζουσέ μοι... Ἄσπασον οὖν ταῖς ἐμαῖς εὐχαῖς τοὺς ἀνδρείους ἀδελφούς, προτρέπων εἰς κρυψίνοιαν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἀνδρωθήτωσαν ὥσπερ λέοντες καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου κρατύνει αὐτούς, ἐγγὺς δ' ἔστι τοῦ Σωτῆρος τὸ Πάσχα...».

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος συνιστοῦσε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἐνίσχυε μὲ κάθε μέσον. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσῃ γιὰ τὴν Πατρίδα. «Χρεωστοῦμεν», ἔλεγε, «νὰ ποιμαίνωμεν καλῶς τὰ ποίμνιά μας καὶ χρείας τυχοῦσης νὰ κάμωμεν ὅπως ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς δι' ἡμᾶς διὰ νὰ μᾶς σώσῃ...».

Σὲ ἐπιστολὴ πού ἔστειλε πρὸς τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, ἔγραφε:

«Συλλειτουργεῖ ἐν Χριστῷ καὶ λίαν ἀγαπητὴ ἀδελφέ. Ἔλαβον τὴν ἀπὸ 20 Ἀπριλίου ἐπιστολήν σου. Ἡ ἀπόφασίς μου περὶ μελετωμένης ἀνορθώσεως "σχολῆς" τῆς φιλότατης πατρίδος εἶναι

⬅
τοιαύτη, ὡς ἡ ἰδική σας... Τὸ κιβώτιον τοῦ ἐλέους πρέπει νὰ ἐμψυχωθῇ. Καὶ τὴν βουλὴν τοῦ Κυρίου ἀνθρώπιναι δυνάμεις δὲν δύνανται νὰ τὴν μεταβάλουν. Γενηθήτω τὸ θέλημά Του». Κάτω ἀπὸ τὴν λέξιν «σχολὴν» ὑπονοοῦσαν τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι. Οἱ Φιλικοὶ μάλιστα ὀνόμασαν «ἐπιστάτες τῆς σχολῆς» τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον καὶ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Πολύκαρπον.

Ὅταν σὲ μία συνεδρίαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Μητροπολίτης Δέρκων Γρηγόριος προέτρεψε τὸν Πατριάρχην νὰ μεταβοῦν στὴν Πελοπόννησο γιὰ νὰ τεθοῦν ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' ἀπάντησε: «Καὶ ἐγὼ ὡς κεφαλὴ τοῦ ἔθνους καὶ ὑμεῖς ὡς Σύνοδος ὀφείλομεν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν. Ὁ θάνατος ἡμῶν θὰ δώσῃ δικαίωμα εἰς τὴν Χριστιανοσύνην νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ ἔθνος ἐναντίον τοῦ τυράννου. Ἀλλ' ἂν ὑπάγωμεν ἡμεῖς νὰ θαρρύνωμεν τὴν Ἐπανάστασιν, τότε θὰ δικαιώσωμεν τὸν Σουλτάνον ἀποφασίσαντα νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλον τὸ ἔθνος».

Ὅταν μερικοὶ προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτοῦ, ὁ καλὸς Ποιμὴν ἀπάντησε:

«Μὲ προτρέπετε εἰς φυγὴν. Μάχαιρα θὰ διέλθῃ τὰς ρύμας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ λοιπῶν πόλεων τῶν χριστιανικῶν ἐπαρχιῶν. Ὑμεῖς ἐπιθυμεῖτε ὅπως ἐγὼ μεταμφιεζόμενος καταφύγω εἰς πλοῖον ἢ κλεισθῶ ἐν οἰκίᾳ οἰουδῆποτε εὐεργετικοῦ ὑμῶν Πρεσβευτοῦ, ν' ἀκούω δὲ ἐκεῖθεν πῶς οἱ δῆμοι κατακρεουργοῦσι τὸν χηρεύοντα λαόν. Οὐχί! Ἐγὼ διὰ τοῦτο εἶμαι Πατριάρχης, ὅπως σώσω τὸ ἔθνος μου... Βλέπετε

μεθ' ὑπομονῆς εἰς ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ συμβῇ. Σήμερον (Κυριακὴν τῶν Βαΐων) θὰ φάγωμεν ἰχθεῖς, ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας καὶ ἴσως καὶ ταύτην τὴν ἐβδομάδα οἱ ἰχθεῖς θὰ μᾶς φάγωσιν... Ναι, ἄς μὴ γίνω χλευάσμα τῶν ζώντων. Δὲν θὰ ἀνεχθῶ ὥστε εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ὀδησσοῦ, τῆς Κερκύρας καὶ τῆς Ἀγκῶνος διερχόμενον ἐν μέσῳ τῶν ἀγυιῶν νὰ μὲ δακτυλοδείκτωσι λέγοντες: “Ἰδοῦ, ἔρχεται ὁ φονεὺς Πατριάρχης”. Ἄν τὸ ἔθνος μου σωθῇ καὶ θριαμβεύσῃ, τότε πέποιθα νὰ μοῦ ἀποδώσῃ θυμίαμα ἐπαίνου καὶ τιμῶν, διότι ἐξεπλήρωσα τὸ χρέος μου... Ὑπάγω, ὅπου μὲ καλεῖ ὁ νοῦς μου, ὁ μέγας κληρὸς τοῦ ἔθνους καὶ ὁ Πατὴρ ὁ Οὐράνιος, ὁ μάρτυς τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων».

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ε', ὁ φλογερὸς αὐτὸς Ἱεράρχης, ἀκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ.

Σάρκωσε ὁλόκληρο τὸ ὑπόδουλο Γένος. Ἐπωμίσθηκε τὸ σταυρὸ τοῦ. Ἀνέβηκε τὸ Γολγοθᾶ τοῦ. Δέχθηκε ραπίσματα, χλευασμούς, ἐμπυτσοὺς καὶ τέλος τὸν μαρτυρικὸ θάνατον μετὰ ἀπαγχονισμό. Μπροστὰ στὸ Πατριαρχεῖο, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοῦ 1821, οἱ Τοῦρκοι

κρέμασαν τὸν Πατριάρχην. Στὸ ἔγγραφο τῆς καταδίκης τοῦ ἀναφέρεται ἡ αἰτία τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ:

«... Ἀλλ' ὁ ἄπιστος πατριάρχης τῶν Ἑλλήνων... ἐξ αἰτίας τῆς διαφθορᾶς τῆς καρδίας τοῦ, ὅχι μόνον δὲν εἰδοποίησεν οὐδ' ἐπαίδευσεν τοὺς ἀπατηθέντας, ἀλλὰ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἦτο αὐτός, ὡς ἀρχηγός, μυστικὸς συμμετοχὸς τῆς Ἐπαναστάσεως... Ἀντὶ νὰ δαμάσῃ τοὺς ἀποστάτας καὶ δώσῃ πρῶτον τὸ παράδειγμα τῆς εἰς τὰ καθήκοντα ἐπιστροφῆς τῶν, ὁ ἄπιστος οὗτος ἔγινεν ὁ πρωταίτιος ὅλων τῶν ἀναφεισῶν ταραχῶν. Εἴμεθα πληροφορημένοι ὅτι ἐγεννήθη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ὅτι εἶναι συνένοχος ὅλων

Δωρεὰ ὀργάνων ἀπὸ «ἐγκεφαλικά νεκρούς»: θεάρεστη πράξη ἀγάπης ἢ πλάνη τῆς «Νέας Ἐποχῆς»;

Οἱ ἐποχές ποὺ ζοῦμε εἶναι δύσκολες σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἢ ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸ καλὸ ἢ ἔχουν «κόψει καὶ ράψει» τὸν Θεὸ καὶ τὰ δόγματα τῆς Πίστεως στὰ μέτρα τους. Τὸ ρεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ποὺ οὐσιαστικὰ μισεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ φονεύει τὴν ἀλήθεια, ἔχει διεισδύσει παντοῦ. Κινδυνεύουν νὰ πλανηθοῦν ἀκόμα καὶ οἱ ἐκλεκτοί. Ὅσοι δὲν πλανῶνται, κατηγοροῦνται συχνὰ ὡς ὑπερβολικοί, γραφικοί, στερούμενοι ἀγάπης, φανατικοί, φονταμενταλιστές. Ὅσοι πλανῶνται, παθαίνουν μία ἀπίστευτη, ψυχαναγκαστικὴ ἐμμονὴ μὲ τὴ διάδοση τῆς πλάνης.

Πράγματι, ἡ πλάνη διαδίδεται μὲ ταχύτητα φωτός· ἀντίθετα, ἡ ἀλήθεια κινεῖται μὲ ἄργους, μὴ καθηλωτικούς ρυθμούς ἐλευθερίας καὶ σεβασμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Οἱ κακόδοξε διδασκαλίες ἐπιβάλλονται μὲ ὠραία λόγια, κενὰ ὥστόσο περιεχομένου,

τῶν ἀταξιῶν, ὅσας οἱ ἀποπλανηθέντες ραγιαῖδες ἔπραξαν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Καλαβρύτων. Ἐπειδὴ πανταχόθεν ἐβεβαιώθημεν περὶ τῆς προδοσίας του, ὅχι μόνον εἰς θλάβην τῆς ὑψηλῆς Πύλης, ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλεθρον αὐτοῦ τοῦ ἔθνους του, ἀνάγκη ἦτο νὰ λείψῃ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐκρεμάσθῃ πρὸς σωφρονισμόν τῶν ἄλλων».

Ἐνα χρόνον μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό καὶ τὴν μεταφορὰ τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Μ. Σκλάβο στὴν Ὁδησσὸ τῆς Ρωσίας, ὁ Ζακυνθινὸς ἱερωμένος Οἰκονόμος Νικόλαος Κοκκίνης, μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου, ἐφημέριος τότε τοῦ παλαίφατου Ναοῦ τῆς Ὁδηγήτριας καὶ φλογερότατος Φιλικός, εὐαίσθητοποιημένος ἀπὸ τὴν θυσία τοῦ Πατριάρχῃ, συνθέτει Ἀκολουθία πρὸς τιμὴν τοῦ νέου Ἱερομάρτυρα, κάτι ποὺ ἀποδεικνύει περίτρανα ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος στὴ συνείδηση τοῦ Γένους κατέκτησε ἀμέσως μὲ τὸ τίμιο αἷμα του θέσῃ Ἁγίου. [Ἄλλωστε, εἶναι γνωστὸν ὅτι τοῦ προτάθηκε πρὸ τοῦ Μαρτυρίου του νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, προκειμένου νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ του, ἀλλὰ ἀπέρριψε τὴν πρόταση μετὰ βδελυγμίας!]

Τὸ 1871 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θεώρησε ἐπιβεβλημένο νὰ μεταχομίσει τὸ

τίμιο Λεῖψανό του ἀπὸ τὴν Ὁδησσὸ στὴν ἀπελεύθερην Ἀθήνα. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ συστάθηκε Ἐπιτροπὴ, στὴν ὁποίαν συμμετεῖχαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου Νικόλαος Β΄ ὁ Κατραμῆς καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθέριος Λ. Λαμπίρης, Α΄ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Στὴν Ὁδησσὸ ἀπεδόθησαν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς ἐκεῖ ὁμοδόξους τιμὲς Ἁγίου στὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Κατὰ τὴν Παννυχίδα μάλιστα, ποὺ τελέσθηκε ἐκεῖ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης του, «ἐξεφώνησεν ἀπ' ἁμβωνος, κατ' ἐπίμονον τῶν ὁμογενῶν ἀπαίτησιν, λογύδριον ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου». Τὸ ἱερὸ Λεῖψανο ἔφθασε στὴν Ἀθήνα τὴν 25ῃ Ἀπριλίου 1871, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἐπεφύλαξαν ἀνδνήμη ὑποδοχὴ. Μὲ κατάνυξιν καὶ ἀγαλλίασιν ἐναπετέθη στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὅπου φυλάσσεται μέχρι σήμερα σὲ περιβλεπτὴ Λάρνακα.

Στις 10 Ἀπριλίου 1921 ἀνακηρύχθηκε [καὶ ἐπίσημα] Ἅγιος ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

(*) Ὁρθόδοξος Συναξαριστὴς στὸ Διαδίκτυο, 10/04/2011 (www.saint.gr).

ὅπως καὶ τὸ παραμύθι περὶ τοῦ «ἐγκεφαλικῶς νεκροῦ». Ἡ «Νέα Ἐποχὴ» χαρακτηρίζεται κατεξοχὴν ἀπὸ μιὰ ἀντεστραμμένη ἠθική, ἀπὸ τὴν παρουσίαση τοῦ καλοῦ ὡς κακοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ὡς καλοῦ, ἀπὸ τὸ ἀναποδογύρισμα τῶν ἀξιών, ἀπὸ τὴ διγλωσσία (...).

Παρακολουθῶ τὸ θέμα τῶν μεταμοσχεύσεων, στὸ βαθμὸ πού μπορῶ, τὰ τελευταῖα χρόνια. Στὰ χρόνια αὐτὰ εἶδα μεγάλες ἀλλαγές στὸ σκηνικὸ τῶν μεταμοσχεύσεων: πολλὲς νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἐξελίξεις, γόνιμους θεολογικοὺς προβληματισμοὺς καὶ θεολογικὲς μάχες. Εἶδα ἀνθρώπους νὰ μελετοῦν τὸ θέμα, νὰ προσεύχονται καὶ νὰ διακρίνουν τὴν πλάνη, εἶδα ἀνθρώπους νὰ ἐμμένουν στὶς θέσεις τους καὶ ἄλλους νὰ κάνουν ἐπιλεκτικὴ παρουσίαση δεδομένων καὶ νὰ ἀποσιωποῦν τὴν ἀλήθεια. Ὅσοι προωθοῦν τὸ θέμα τῆς ἀφαίρεσης ὀργάνων ἀπὸ «ἐγκεφαλικά νεκροὺς» συνήθως διατείνονται ὅτι ὅλες οἱ μεγάλες θρησκείες συμφωνοῦν μὲ αὐτήν. Σχετικὴ μελέτη πού ἐγίνε τὸ 2008 στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Michigan κατέδειξε ὅτι οἱ φορεῖς ἐξεύρεσης ὀργάνων, ἐνῶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὅλες οἱ μεγάλες θρησκείες ἐπιδοκιμάζουν τὴ δωρεὰ ὀργάνων, ἀποσιωποῦν τὴν ἠθικῆς τάξεως διαμάχη (ethical controversy) γιὰ τὴ δωρεὰ ὀργάνων στὴν περίπτωση τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, ἡ ὁποία εἶναι ἄμεσα προσβάσιμη στὸ Διαδίκτυο [<http://www3.interscience.wiley.com/journal/121547634/abstract?CRETRY=1&SRETRY=0>].

Ὡς χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ εἰμαστε **ὕπὲρ** τῆς αἰμοδοσίας, τῆς μετὰγγισης πλάσματος, τῆς μετὰγγισης αἱμοπεταλίων καὶ τῆς δωρεᾶς μυελοῦ τῶν ὀστέων. Ὡς χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ εἰμαστε **ὕπὲρ** τῆς δωρεᾶς ὀργάνων ὅταν ἡ ἀφαίρεσή τους δὲν ὀδηγεῖ στὸ θάνατο, γιὰ παράδειγμα δωρεὰ ἀπὸ ὑγιῆ ἀνθρώπο τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο νεφρῶν. Οἱ ἐνστάσεις μας ἀφοροῦν στὶς μεταμοσχεύσεις ἀπὸ τοὺς λεγόμενους «πτωματικούς δότες» ἢ «ἐγκεφαλικά νεκρούς», δηλαδὴ ἀπὸ ζωντανούς ἀνθρώπους πού ἀσθενοῦν βαρῖα. Οἱ ἐνστάσεις μας γιὰ τὶς ἐν λόγω μεταμοσχεύσεις θὰ μπορούσαν νὰ συνοψιστοῦν ὡς ἐξῆς:

1. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ δωρεὰ οὐσιαστικὰ δὲν ἀποτελεῖ δωρεὰ. Ἡ δωρεὰ κατὰ τὴ Χριστιανικὴ θεώρηση προϋποθέτει θυσία, δηλαδὴ νὰ στερηθῶ κάτι ἐγώ, γιὰ χάρι τοῦ ἄλλου. Ἄν πάω καὶ δωρίσω τὸ ἓνα νεφρό μου τώρα, ὄντας ὑγιῆς καὶ γνωρίζοντας ὅτι θὰ ζήσω χρόνια ἔτσι, μὲ τὸ ἓνα νεφρό, αὐτὸ ἀποτελεῖ στέρηση καὶ προσφορά. Ἄν λίγο πρὶν τὸ θάνατό μου, δώσω αὐτὸ πού σὲ λίγο θὰ μοῦ εἶναι ἄχρηστο, ποιὸ τὸ μεγαλεῖο; Κατ' ἀντιστοιχίαν, τί εἶναι φιланθρωπία; Νὰ δωρίσω τὴν περιουσία μου τώρα στοὺς φτωχοὺς καὶ νὰ ζήσω μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ μὲ στέρησεις, ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον; Ἡ νὰ χαρίσω τὰ ἄχρηστα τότε γιὰ μένα ὑλικά ἀγαθὰ μου μετὰ τὸ θάνατό μου; Ἡ πρώτη ἐνσταση ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴ νεοεποχίτικὴ ἐννοία τῆς φιланθρωπίας, τὴν **ψευδοφιланθρωπία**.

2. Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη ἔχει ὡς κέντρο τὸν ἄλλον. «Ὅταν ὁ θάνατος φαίνεται νὰ πλησιάζει, πολλοὶ πέφτουν στὸν πειρασμὸ νὰ τὸν ἐπιταχύνουν μέσω τῆς εὐθανασίας». Ἀσυνεῖδητα δὲν ἀντέχω τὴ σκέψη νὰ εἶμαι καλωδιωμένος στὴν ἐντατικὴ καὶ προτιμῶ νὰ φύγω. Τὸ κέντρο ἐδῶ εἶναι ἡ ἀγάπη στὸν ἑαυτὸ καὶ κρυμμένη, ἀλλὰ παρούσα, ἡ φιλαυτία. Αὐτὸ εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ νὰ δῶ κάποιον νὰ κινδυνεύει στὸ δρόμο καὶ νὰ τρέξω αὐθόρμητα, ὑγιῆς ὢν, νὰ τὸν προστατεύσω, διακινδυνεύοντας ἢ δίδοντας τὴ ζωὴ μου. Ἡ διαφορὰ εἶναι τὸ «αὐθόρμητα». Ἡ δευτέρη ἐνσταση περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴ νεοεποχίτικὴ ἐννοία τοῦ ἀλτροῦισμού, τὸν **ψευτοαλτροῦισμό**.

3. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ἀσκεῖται μὲ ταπείνωση. Δηλώνω δωρητὴς γιὰ νὰ σώσω τὸν ἄλλον, ξεχνώντας ὅτι ἡ σωτηρία ἀνήκει μόνο στὸν Κύριο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸν Θεό. Μιὰ τέτοια ἀντίληψη διαβάζεται ὡς κρυμμένος ἐγωῖσμός. Εἰδικὰ ἂν βγάζοντας κάρτα δωρητοῦ, ἀσυνεῖδητα πιστεύω ὅτι εἶμαι καλὸς ἢ μυστικὰ μέσα μου αὐτοθαυμάζομαι. Τὸ σύνδρομο τοῦ σωτήρα, ἢ ἐνσταση τῆς νεοεποχίτικης **ψευτοταπείνωσης**.

4. Ὡς γνωστόν, τὸ καλὸ εἶναι καλὸ μόνον ὅταν γίνεται μὲ καλὸ τρόπο. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀγάπη ὅταν ἀσκεῖται σωστά. Ὁ σκοπὸς ποτὲ δὲν ἀγιάζει τὰ μέσα. Δικαιολογεῖται ποτὲ φόνος; Μπορῶ νὰ σκοτώσω κάποιον πού ἔστω θὰ πεθάνει σὲ λίγο, γιὰ νὰ σώσω κάποιον

άλλο; Μπορεί η Έκκλησία ποτέ να εύλογήσει ένα φόνο, όσο καλός κι αν ήταν ο σκοπός; Ποιός θα τολμήσει να τερματίσει τη ζωή ενός ανθρώπου, μιās εικόνας του Θεού, ακόμα και ένα λεπτό πριν το πεί ο Θεός; Ποιός θα τολμήσει να διακόψει την καρδιακή προσευχή μιās ψυχής που επικοινωνεί με τον Πλάστη της; Ποιός θα τολμήσει να παρέμβει στην ιερή ώρα του θανάτου; Ο άνθρωπος για την έπιστήμη εξισώνεται με το μυαλό του, τον ἐγκέφαλό του. «Νεκρώθηκε ο ἐγκέφαλος, πέθανε ο άνθρωπος», λέει ο έπιστήμονας που έχει απολυτοποιήσει ένα ὄργανο, τον ἐγκέφαλο και ἀγνοεί την ψυχή ή διέπεται από άκραιο ὀρθολογισμό. Όμως, ή ψυχή, οί ἐκφράσεις της, ή ώρα του θανάτου για τον ὀρθόδοξο χριστιανό δὲν ὑπόκεινται σὲ βαρλααμικοῦ τύπου διερευνήσεις. **Ἡ ἔνσταση τῆς ψευτοαγάπης καὶ τῆς παρέμβαςης στοῦ μυστήριου τοῦ θανάτου.**

5. Ὁ ὑποβιθασμός τῆς ἱερότητας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ ή ἐκμετάλλευση τοῦ θνήσκοντος στήν πιό εὐάλωτη στιγμή του, ὁδηγοῦν στήν **ἀποϊεροποίηση τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.**

6. Ἡ ὑλιστική θεώρηση τῆς ἀσθένειας καὶ ή στέρση τῆς βίωσης τῆς ἀσθένειας ὡς πνευματικῆς εὐκαιρίας τόσο για τὸν ἀσθενοῦντα, ὡς καὶ για τὸ περιβάλλον του. **Ἡ νεοεποχίτικη ἀποφυγή τοῦ πόνου καὶ ή συνακόλουθη ἀπώλεια τῆς εὐλογίας.**

7. Ἐνῶ φυσικά ἐνδείκνυται ή προσφυγή στοῦ γιατροῦ καὶ ή χρησιμοποίηση τῆς ἱατρικῆς βοήθειας, με πρῶτιστο πάντα ὄπλο τὴν προσευχή, ή ἐπιθυμία για παράταση τῆς ζωῆς πάση θυσία καὶ μάλιστα εἰς βάρος κάποιου ἄλλου ἐμπίπτουν στήν **νεοεποχίτικη στροφή στοὺν ἑαυτὸ καὶ τὴν καταναλωτική μανία που ἐπεκτείνεται καὶ στήν ἐφάμαρτη κατανάλωση τοῦ ἄλλου, ἐμβρύου, θνήσκοντος κλπ.**

8. Ὅσοι, ὄχι ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ για λόγους ὀρθόδοξης ἀνθρωπολογίας ἀντιτίθενται στὶς μεταμοσχεύσεις ἀπὸ ἀνθρώπους με βαριά ἀσθενή ἐγκέφαλο, δέχονται πιέσεις: χαρακτηρίζονται σκληρόκαρδοι, στερούμενοι ἀγάπης κλπ. Ἡ ὁδὸς ἔνσταση συνίσταται στήν **ἐνοχοποίηση τῶν μὴ δωρητῶν καὶ τῶν διαφωνούντων για λόγους θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς, καθὼς καὶ στήν πίεση ἢ πλύση ἐγκεφάλου που ἀσκεῖται πολλές φορές.**

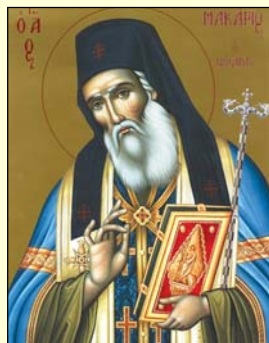
9. Ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος εἶναι, σὲ κάποιες χώρες, θάνατος ἀπὸ νομική σκοπιά. Δὲν εἶναι θάνατος ἀπὸ ἐπιστημονική σκοπιά -ὅπως ὁμολογεῖ μεγάλο μέρος τῆς διεθνούς ἐπιστημονικῆς κοινότητος- οὔτε ἀπὸ ἠθική σκοπιά. Εἶναι θάνατος ἀπὸ πλευρὰς σκοπιμότητος. Τὸ γεγονός ὅτι ή μεταμοσχευτική δραστηριότητα ἀνάγεται σὲ τεράστια χρηματικά ποσά για κάθε ἐπέμβαση, με βάζει σὲ σκέψεις. **Ἡ ἔνσταση τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ κέρδους καὶ ή συνακόλουθη ἐμπορευματοποίηση που καταγράφεται συχνά.**

10. Ἡ τελευταία ἔνσταση ἔχει νὰ κάνει με τὴν **πιθανότητα τοῦ θαύματος.** Ποιός χριστιανὸς μπορεῖ νὰ ἀποκλείσει τὸ θαῦμα τῆς ἀνάληψης, ἀλλὰ καὶ τὸ θαῦμα τῆς μετάνοιας τὸ ὕστατο λεπτό τῆς ζωῆς που ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ ζήσει ἕνας ἀνθρωπος;

Τὰ λόγια δὲν πείθουν κανέναν ἂν δὲν θέλει νὰ καταλάβει, ἂν καὶ στήν Ἑλλάδα «ή συντριπτική πλειονότητα τῶν μεταμοσχεύσεων γίνεται με ὄργανα που προέρχονται ἀπὸ συγγενεῖς ζωντανούς δότες» [«Τὸ Βῆμα», 5 Φεβρ. 2010] καὶ ὄχι ἀπὸ ἐγκεφαλικά «νεκρούς». Τὸ παράδειγμα πάντα μιλά καλύτερα. Ἡ συγκλονιστική ἱστορία τοῦ μακαριστοῦ Μοναχοῦ Νικοδήμου Γρηγοριάτη πιστεύω ὅτι μίλησε καὶ θὰ μιλήσει στήν καρδιά πολλῶν. Παρότι διεγνώσθη με βαρεῖα καρδιακή ἀνεπάρκεια τελικοῦ σταδίου καὶ παρὰ τὶς ἐπανειλημμένες προτάσεις τῶν ἱατρῶν, δὲν δέχθηκε νὰ μεταμοσχευθεῖ. Ἐλεγε χαρακτηριστικά: «Θέλω νὰ ζήσω. Βάλτε μου τὴν τεχνητὴ καρδιά ή ὅ,τι ἄλλο τεχνικὸ μέσο διαθέτει ή ἐπιστήμη. Όμως ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ δεχθῶ μιὰ καρδιά που θὰ προέρχεται ἀπὸ ἕναν “ἐγκεφαλικά νεκρὸ”, ὁ ὁποῖος για μένα δὲν εἶναι νεκρὸς ἀλλὰ ζῶν καὶ θαρύτατα πάσχων ἀσθενής» [Περιοδ. «Ὁσῖος Γρηγόριος», Χειμῶνας 2009]. Αἰωνία του ή μνήμη! Δὲν θὰ ἀγάλλεται τώρα σὲ χώρα ζῶντων;

(*) Τῆς κ. Ἑλένης Ἀνδρουλάκη, κείμενο στήν Ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας. Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι τοῦ κειμένου.

‘Απὸ τὰ Θαύματα τοῦ Ἁγίου Μακαρίου Κορίνθου*

ΓΥΝΗ τις χήρα Ζηνοῦ (Ζηνοβία) καλουμένη καὶ κατοικοῦσα εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς ἐπάνω Ἀγίας Μαρίνης [τῆς Χίου], ἐθρηνολόγει λυπουμένη διὰ τὸν υἱὸν αὐτῆς, περὶ οὗ ἔμαθεν ὅτι ἀναχωρῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀπωλόεσθη. Ἐκ δὲ τῆς ὑπερβολικῆς λύπης ἐγεννήθη κακὸν καὶ ὀλέθριον ἀπόστημα ὑπὸ τὸν πόδα αὐτῆς, ὅπερ προσπαθήσασα ἵνα θεραπεύσῃ διὰ γυναικείων ἰατρικῶν, κατέστησε χειρότερον καὶ οὔτε οἱ ἰατροὶ ἠδύναντο νὰ ἰατρεύσωσιν. Ἀπελπισθεῖσα λοιπὸν καὶ μάλιστα ἀφ’ οὗ ὁ χειρουργὸς εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι πρέπει νὰ κοπῇ ὁ ποὺς, ἐὰν προτιμᾷ τὴν ζωὴν, καὶ φριξάσα εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, ἀπεφάσισεν ἵνα καταφύγῃ πρὸς τὸν ἀκίνδυνον καὶ ἀλάνθαστον ἰατρὸν Ἅγιον Μακάριον [εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς του, εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον, πλησίον τῆς πόλεως τῆς Χίου].

Ἀποδείξας δὲ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐλαβείας καὶ τῆς πίστεως τῆς γυναικὸς ταύτης ὑπάρχει ὅτι ἐπῆγεν ἕως ἐκεῖ πεζῇ, πατοῦσα τὸν ἕνα τῶν ποδῶν αὐτῆς διὰ τῶν δακτύλων καὶ τὸν ἄλλον διὰ τῆς πτέρνας, καὶ ἐκ διαλειμμάτων καθ’ ὁδὸν καθίζουσα καὶ ἀναπαυομένη ὀλίγον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, ὥς ἡ ἰδία παρ’ ἡμῶν ἐρωτηθεῖσα ὡμολόγησε τοῦτο.

Μετὰ τοσούτων λοιπὸν κόπων καὶ μόχθων φθάσασα, ἔμεινεν ἐκεῖ τρία ἡμερονύκτια, καίτοι δ’ ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς ἄπρακτος, μιμηθεῖσα ὅμως τὴν εὐαγγελικὴν ἐκείνην χήραν, ἥτις οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλοῦσα τὸν κριτὴν, ἕως ὅτου ἐδίκασε τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς, οὐδόλως ἐψυχράνθη, οὐδὲ ἀπληρίσθη, ἀλλ’ ἔτι μᾶλλον ἠῤῥησε τὴν πίστιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐλπίδα, μετὰ θερμῶν δακρῶν παρακαλοῦσα καὶ διὰ νηστείων καὶ ἀγρυπνιῶν ἐκδιαζομένη τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα, διότι οὕτως ἀπαιτεῖ ὁ δικαιοκρίτης πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν αἰτήσεων ἡμῶν πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας μετ’ ἀδιαφορίας καὶ ἀπιστίας ὅτι, ἐν ᾧ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν ἢ Ἅγιόν τινα ἐξαιτούμενοι χάριν, δοθῆιαν ἢ ἀγαθόν τι, οὐδόλως εἰσακούονται, ἀποκρινόμεθα ὅτι αἴτιον τούτου ἐστὶν ἡ ἀπιστία αὐτῶν καὶ ὁ διαταγμὸς περὶ τῆς ἐπιτεύξεως τῶν αἰτουμένων. Ἀλλ’ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν.

Ἡ ἀγαθὴ αὕτη γυνὴ οὐκ ἐπαύετο ἐκδιαζομένη τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα διὰ τῆς εὐπαρησιαστού μεσιτείας τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ θεράποντος, τοῦ θείου καὶ ἱεροῦ Μακαρίου ὥστε, ἀφ’ οὗ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐνήστευσε καὶ προσηυχῆθη, νύκτα τινὰ ἐνυπνιάσθη ὅτι Μοναχὸς τις Γέρων ἄνωθεν αὐτῆς ἱστάμενος εἶπε· «θάρσει, ἦλθον ἵνα σὲ ἰατρεύσω». «Τίς, εἶ;», ῥώτησεν ἡ γυνή, «καὶ πόθεν;». «Ἀπὸ τὰ μέρη ταῦτα», ἀπεκρίνατο ὁ Ἅγιος δείξας τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ ταῦτοχρόνως ἤρξατο καθαρίζων τὴν πληγὴν τοῦ ποδὸς αὐτῆς, ἥτις αἰσθανθεῖσα σφοδρὸν πόνον ἐφώναξεν, ὁ δὲ Ἅγιος εἶπεν αὐτῇ, «σιῶπα, ἰδοὺ, σὲ ἰατρεύσα, καὶ προσέτι σοὶ λέγω ὅτι ὁ μὲν ἀπολαλῶς νομιζόμενος υἱὸς σου ζῇ καὶ εὐρίσκεται ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρὰ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐν τῇ Ἀνατολῇ διατρίβοντος μέλλεις ἵνα λάβῃς αὖριον ἐπιστολὴν καὶ δεκαπέντε γρόσια καὶ ἑβδομήκοντα ὀκάδας ἀλεύρου».

Ταῦτα δὲ ἀκούσασα ἡ δεινοπαθοῦσα ἐξύπνησεν ἔντρομος καὶ διατάσσει τὴν κοιμωμένην πλησίον αὐτῆς θυγατέρα ἵνα φέρῃ φῶς, βλέπουσι δὲ τὴν περὶ τὴν πληγὴν τοῦ ποδὸς ἐπιδερμίδα ἐρρομένην, καὶ αὐτὴν κεκλεισμένην, οὕτως ὥστε μόλις ἐφαίνετο μικρὸν τι σημεῖον. Ὡ ἐξαίσιον τῶ ὄντι τερατουργήματος!

Ἐκ τῆς ἑκδόσεως τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ*

«Ἐγκολπωθεῖτε τὴν ταπεινοφροσύνην, γὰρ ὁ Θεὸς ἐναντιώνεται τοῖς ὑπερηφάνοις, τοῖς ταπεινοῖς ὁμῶς δίνει τὴν χάριν Του» (Α΄ Πέτρ. 5:5). Θὰ τὴν νιώσετε αὐτὴ τὴν χάριν, ὅταν σὰς ἐπισκεφθεῖ. ΓΙΑΤὶ μόλις ὁμολογήσετε πῶς ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ γιὰ σὰς εἶναι δίκαιη, μόλις παραδεχθεῖτε πῶς εἶστε ἄξιοι τῆς θείας τιμωρίας καὶ πῶς τὴ χρειάζεστε, οἱ καρδιές σας θὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ θαυμαστὴν γαλήνη καὶ ἀνέκφραστη παρηγοριά. Ὅταν πέφτουν πάνω σας οἱ δοκιμασίες καὶ οἱ πειρασμοί, μὴν παραδίνετε στὴ θλίψη, τὴ μελαγχολία, τὴ βαρυγῶνια, τὴν ἀπελπισία ἢ ὅποιοδήποτε ἄλλο αἶσθημα ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό καὶ τὴν ἀπιστία. Ἀπεναντίας, νὰ παίρνετε ζωὴ καὶ φτερὰ ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ τὴν ταπείνωσιν. «Ταπεινώστε, λοιπόν, τὸν ἑαυτὸν σας κάτω ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, γὰρ νὰ σὰς ἐξυψώσει τὴν ὥρην τῆς Κρίσεως. Ἀφήστε ὅλες σας τὶς φροντίδες σ' Αὐτόν, γὰρ Αὐτὸς φροντίζει γιὰ σὰς» (Α΄ Πέτρ. 5:6-7).

Ἐσεῖς ποὺ ἀποκάματε, νὰ γνωρίζετε ὅτι ὑποφέρετε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι χωρὶς τὸ θέλημά Του, χωρὶς τὴν παραχώρησίν Του, δὲν θὰ σὰς ἄγγιξε καμιά θλίψη. Ὁ Κύριος ἔριξε πάνω σας τὸ σπλαχνικὸν Του βλέμμα, σὰς ἐξέτασε, εὐαρεστήθηκε ἀπὸ τὰ εὐλαδικὰ αἰσθήματα ποὺ ἔχετε στὶς καρδιές σας γι' Αὐτόν, καὶ μὲ τὰ κρίματά Του σὰς ἄπλωσε τὸ χεῖρ Του, γὰρ νὰ σὰς βοηθήσει. Αὐτὸς εἶναι ποὺ ἔστειλε ἢ παραχώρησε τὶς θλίψεις σ' ἐσὰς γιὰ τὴν κάθαρσιν καὶ τὴν φύλαξίν σας. ΓΙΑΤὶ οἱ θλίψεις εἶναι μέσα γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς τελειότητος. «Ἐκεῖνοι, λοιπόν, ποὺ ὑποφέρουν, γὰρ ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός, ὅς ἐμπιστεύονται τὸν ἑαυτὸν τοῦ μὲ τὶς καλὰς τοὺς πράξεις στὸν Δημιουργόν, ποὺ κρατᾷ τὶς ὑποσχέσεις Του» (Α΄ Πέτρ. 4:19).

Στὸν μακάριον καιρὸ τῶν θλίψεων ὁ Θεὸς οἰκοδομεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγαπημένου, τοῦ ἐκλεκτοῦ Του ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὸν Θεὸ ὀρίστηκε ἡ στενὴ καὶ γεμάτη θλίψεις ὁδός, ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν γῆ στὸν οὐρανόν. Ἀπὸ τὸν Θεὸ δόθηκε καὶ ἡ παραγγελία τῆς πορείας σ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν μὲ τὸν σταυρόν. Δὲν εἶναι παρὰ ἡ ὁδὸς ποὺ ἀκολούθησε πρῶτος, φορτωμένος τὸν Σταυρόν Του, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

(*) Ἀσκητικὲς Ἐμπειρίες, Γ', ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπὸς 2010, σελ. 168-169.

← Τὴν ἐπιούσαν συνέδραμον οἱ γείτονες καὶ ἄλλοι πολλοὶ Χριστιανοί, οἵτινες ἐξεπλάγησαν ἰδόντες τὸ τῆς ἀηλιτισμένης ταύτης γυναικὸς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Μακαρίου τῆς θείας εὐδοξίας καὶ χάριτος ἐπιτελεσθὲν θαῦμα, καὶ προσέτι διὰ τὴν αὐθυμερὸν παραλαβὴν τῆς παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπιστολῆς, τῶν τε χρημάτων καὶ τοῦ ἀλεύρου! Αὕτη δὲ ἀπῆρχετο εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον ἐπὶ τεσσαράκοντα κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, ἀποδιδούσα τῷ Ἀγίῳ Μακαρίῳ εὐγνωμόνως τὰς διὰ τὴν θεραπείαν καὶ ἴασιν αὐτῆς εὐχαριστίας.

(*) Ὁ Ἅγιος Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου ὁ Νοταρᾶς - Ἀσκητικὴ Ἀκολουθία, Βίος καὶ Πολιτεία, Θαύματα, Χαριτωμένοι, Παρακλητικὸς Κανὼν, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κηρύκων καὶ Τουλίτης, Σιδιρόκαστρο 2005, σελ. 114-116 (Πρόκειται γιὰ τὸ «θαῦμα ζ'», τὸ ὁποῖο κατέγραψε ὁ Βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μακαρίου Ἁγίου Ἀθανασίου ὁ Πάριος).

Ἑλληνικὴ Ἑκδοσις στὴν Ἀμερικὴ

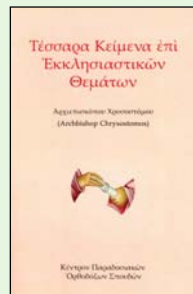
Το «Κέντρο Παραδοσιακῶν Ὁρθοδόξων Σπουδῶν» στὴν Ἑτνα τῆς Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α., ἐξέδωσε πρόσφατα ἓνα βιβλίο 60 σελίδων, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, μὲ «Τέσσαρα Κείμενα ἐπὶ Ἐκκλησιαστικῶν Θεμάτων» τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἑτνα κ. Χρυσοστόμου, Ἐξάρχου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὴν Ἀμερικὴ.

Πρόκειται κυρίως γιὰ παλαιότερα κείμενα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύθηκαν σὲ περιοδικὰ μας καὶ διατηροῦν τὴν σημασίαν καὶ ἐπικαιρότητά τους, μὲ τοὺς ἐξῆς τίτλους:

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἑνστασις. Ἡ Σημασία τῆς διὰ τὴν Ἀμερικὴν.
2. Ὁ «Φεμινισμός» καὶ ἡ Πατερικὴ Θεώρησις τοῦ Ἀνθρώπου.
3. Ἀντιπαπικά (Βιβλιοκριτικὴ).
4. Βίοι τῶν Ἀγίων καὶ Ἱστορικὴ Ἀκρίβεια.

Ὅπως δὲ σημειώνει ὁ Σεβασμ. Συγγραφεύς, «εἰλικρινὴς ἐλπίς μου εἶναι αὐτὸ τὸ μικρὸν βιβλίον νὰ εἶναι χρησιμὸν διὰ τοὺς ἐλληνοφώνους ἀναγνώστας μου· ἐπίσης, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐμπνεύσῃ ἰδιαιτέραν ἀγάπην εἰς τὴν ἐλληνικὴν νεολαίαν διὰ τὸν πλοῦτον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων καὶ τῆς κοινῆς κληρονομίας τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος».

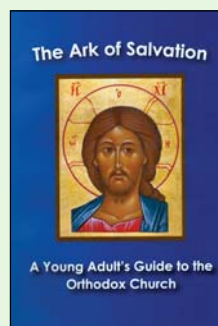
– Πληροφορίες-Παραγγελίες, στὴν Ἱστοσελίδα τοῦ «Κέντρου»: www.ctosonline.org

Σημαντικὴ Κατηχητικὴ Ἑκδοσις στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα

«Ἡ Κιβωτὸς τῆς Σωτηρίας - Ὁδηγὸς τοῦ Νέου στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία»

Ἑκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἐδουάρδου, Μπρόκγουντ Ἀγγλίας, σελ. 158

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς μας τοῦ Ἀγίου Ἐδουάρδου στὴν Ἀγγλία, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται ἀπὸ ἐτῶν μὲ τὴν Κατήχησι τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας στοὺς Προσηλύτους, ἀλλὰ καὶ στὰ παιδιὰ τῶν Ὁρθοδόξων οἰκογενειῶν, διαπίστωσαν κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐτῶν ὅτι ὑπάρχουν μὲν στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα πολλὰ ὀρθόδοξα παιδικὰ βιβλία, ὅπως καὶ Κατηχήσεις γιὰ ἐνηλίκους, ἀλλὰ κανένα ἀπολύτως κατηχητικὸ βοήθημα γιὰ τοὺς νέους. Ἔτσι, ἀποφάσισαν νὰ καλύψουν τὸ κενὸ αὐτὸ μὲ ἓνα βιβλίον προσιτὸ σὲ ὅλους, μὲ ἀπλὴ καὶ κατανοητὴ ἐξήγησι τῶν Δογμάτων καὶ τῶν λατρευτικῶν τελετῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Νηστείας, Ἑορτῆς καὶ Προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ καθοδήγησι στὶς Χριστιανικὲς Ἀρετὲς καὶ στὸν Βίο πού πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς.

Στὸ βιβλίον αὐτὸ γίνεται ἰδιαίτερη ἀναφορὰ, μὲ τρόπο ἀνοικτὸ καὶ εἰλικρινῆ, στοὺς πειρασμοὺς τῶν Νέων μέσα στὴν σύγχρονη κοινωνία καὶ περιγράφεται τὸ πῶς πρέπει νὰ διεξάγεται ὁ ἐν Χριστῷ ἀγώνας κατὰ τῶν παθῶν. Ἐπίσης, περιλαμβάνονται ἐρωτήματα τῶν σημερινῶν Νέων γιὰ πολλὰ τρέχοντα θέματα πού τοὺς ἀπασχολοῦν (θεωρία τῆς ἐξελιξεως, καὶ οἱ νεκρῶν, εὐθανασία κλπ.), μὲ τὴν προσεγμένη ἀπάντησι τῆς Ἐκκλησίας σὲ αὐτά.

Τὸ βιβλίον συνιστᾶται ἐνθέρμως ὡς πολὺ καλὸ Κατηχητικὸ βοήθημα γιὰ τοὺς ἀγγλοφώνους, ἐφ' ὅσον ἀποτελεῖ ἓναν κατανοητὸ καὶ σαφεῖ Ὁρθόδοξο ὁδηγὸ μέσα στὸ πέλαγος τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν πειρασμῶν καὶ πλάνων.

† ὁ Μ.Α.

– Πληροφορίες-Παραγγελίες στὴν Ἱστοσελίδα τῆς ἐκδοτρίας Ἱερᾶς Μονῆς:
www.saintedwardbrotherhood.org

Προσκύνημα στὸν Ἅγιο Βάρβαρο τὸν Μυροβλύτη

ΣΤΑ μέσα τῆς Διακαινησίμου ἐβδομάδος, ἤτοι τὴν Πέμπτη μετὰ τὸ Πάσχα, 15/28.4.2011, ὁμάδα 40 πιστῶν μας, κυρίως ἀπὸ τὴν Δυτ. Ἑλλάδα, ἀνεχώρησε ἀκτοπλοϊκῶς ἀπὸ τὴν Πάτρα μὲ κατεύθυνσι τὴν Βενετία. Τοῦ ἐβδομαδιαίου αὐτοῦ προσκυνήματος ἡγούντο ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιος Ἀγιοκυπριανίτης, Ὑπεύθυνος τοῦ Μετοχίου τῶν Ἀγίων Πάντων στὸ Ἀγρίνιο.

Στὴν Βενετία προσεκύνησαν ἱ. Λείψανα Ἀγίων, τὰ ὁποῖα σώζονται ἐκεῖ, ὅπως τοῦ Ἀγίου Δονάτου Εὐροίας, τῆς Ἀγίας Ἐλένης τῆς Ἰσαποστόλου, τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, τοῦ Ὁσίου Παύλου τοῦ Θηβαίου, τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, τοῦ Προφήτου Ζαχαρία, τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Κων/λεως κ.ἄ.

Ἐν συνεχείᾳ, μετέβησαν ὁδικῶς, μέσῳ Σλοβενίας, στὴν Κροατικὴ πόλι Vodnjan, ὅπου ἐπίσης σώζονται Λείψανα Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, κυρίως μεταφερθέντα ἀπὸ τὴν Βενετία, πρώτη κλεπταποδόχο Αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκεῖ προσεκύνησαν τὸν Ἅγιο Παῦλο Κων/λεως τὸν Ὁμολογητῆ, ὡς καὶ τὸν Ἅγιο Βάρβαρο τὸν Μυροβλύτη, ἀσκηθέντα καὶ τελειωθέντα στὴν Ἀκαρνανία τὸν Θ' αἰ., ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε καὶ τὸν κύριο σκοπὸ τοῦ Προσκυνήματος. Ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου ἐψάλη σύντομη Παράκλησις καὶ ἐδόθη ἡ διαβεβαίωσις ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ὑπευθύνους, ὅτι θὰ δωρίσουν τμῆμα τοῦ ἱ. Λειψάνου τοῦ στὴν Κοινότητά μας τοῦ Ἀγρινίου, ἡ ὁποία διατηρεῖ Παρεκκλήσιο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Βαρβάρου.

Κατόπιν, τὸ προσκύνημα συνεχίσθηκε στὸ Βελιγράδι καὶ σὲ Μονὲς τῆς Σερβίας, στὸ μνημειακὸ Μοναστήρι Στάρο Ναγκορίτσινο μὲ τίς περίφημες Τοιχογραφίες τοῦ καὶ τέλος στὴν Ἀχρίδα, μὲ τὰ θαυμαστὰ Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς, δείγματα τῆς ἐξάιρετης Ἑλληνικῆς σφραγίδος στὴν Βόρειο Μακεδονία (σήμερα FYROM).

Ἡ νουθέτης Μοναχῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχε προκληθῇ σκανδαλισμός, ἀπὸ τὸν Ὅσιο Στέφανο τὸν Σαββαΐτη*

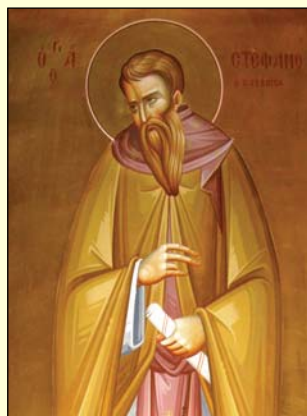
ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ὁ Βιογράφος καὶ Μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Λεοντίου:

Ἐφιλονίκησαμε κάποτε ἐγὼ καὶ ἓνας ἄλλος Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου καὶ ὑβρισθήκαμε μεταξὺ μας μὲ ἄσχημα λόγια, σὰν ἀσθενεῖς ποὺ εἴμαστε. Ἀλλὰ ὅμως γιὰ λίγην ὥραν ἡ φιλονικία μεταξὺ μας διέμεινε. Διότι ἦταν σὰν μία φλόγα καὶ ἐσθῆσε σὰν τὸν βρασμὸν καὶ ἐσταμάτησε ἀπὸ τὴν πνευματικὴν δροσιὰν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, μὲ τὴν δοθήθειαν τῶν εἰσακουομένων ἀπὸ τὸν Θεὸν εὐχῶν καὶ δεήσεων τοῦ Ἐπιστάτη μας καὶ ἀφοῦ εἰρηνεύσαμε μεταξὺ μας, μαζὶ μὲ τοὺς ὑπολοίπους Ἀδελφοὺς ἐπῆγαμε ἀργὰ τὸ Σάββατον, νὰ ἀκούσουμε τὶς ψυχωφελεῖς συμβουλές του καὶ θέλοντες νὰ ἐκτελέσουμε τὴν Ἀγρυπνίαν μαζὶ μὲ τοὺς Πατέρες.

Ἐνῶ, λοιπόν, ἤλθαμε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐκαθήσαμε, νὰ ἀκούσουμε τὶς ιερὲς διδασκαλίες του, ἄρχισε νὰ διδάσκη καὶ νὰ μᾶς συμβουλεύῃ γιὰ τὴν ἀγάπην. Ἐπειδὴ ὅμως μᾶς εἶδε, νὰ προσέχουμε μὲ ἀμέλειαν τὰ σοφὰ λόγια του, ἀγανάκτησε καὶ εἶπε: «μέχρι πότε, ὦ ταπεινοὶ καὶ ἐλεεινότεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, θὰ περιπατεῖτε καὶ μὲ τὰ δυὸ πόδια σας σὰν χωλοὶ, καταφρονοῦντες τὴν ζωὴν καὶ τὴν σωτηρίαν σας, νομίζοντες ὅτι ἀγνωῶ τὸν βίον σας; Ἐὰν θέλετε, δύναμαι νὰ φανερώσω ὅλα τὰ μυστικά σας, τῶν ὁποίων ἐγκαταλείποντας τὸ μεγάλο πλῆθος κατὰ μέρος, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐντροπιάσω, μόνον ἓνα μικρὸν μέρος θὰ φανερώσω πρὸς ὠφέλειάν σας».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε ἔτσι, δείχνοντάς με μὲ τὸ δάκτυλό του, εἶπε εἰς τοὺς ὑπολοίπους Συμμαθητές: «αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς καὶ ἀθλιώτατος ἐφιλόνικησε σήμερα μὲ ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι ὅμοιος μὲ αὐτὸν ἐλεεινὸς καὶ ἄθλιος, καὶ ἀντάλλαξαν μεταξὺ τους ἄσχημα λόγια καὶ ὕβρεις. Ἐκεῖνος μὲν πολεμεῖται ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθος καὶ αὐτό, αὐτὸς δὲ νικᾶται ἀπὸ αὐτὸ καὶ αὐτὸ καὶ ὁ ἄλλος (ὁ τρίτος) αὐτὸν ἀκριβῶς καὶ αὐτὸν τὸν λογισμὸν ἔχει». Καὶ δείχνοντας καθ' ἓνα χωριστά, τὸν ἐλεγχεν ἐνώπιον ὅλων.

Ἀλλὰ ἀπειλοῦσε μὲ τὸν τρόπον του νὰ εἰπῇ πολλά, συγκρατούμενος ὅμως ἀπὸ τὴν συμπάθειαν, ἔλεγε «δέομαι γιὰ ἐσᾶς, τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ μου, εἰς τὸν Σωτῆρα, ποὺ ὑπέμεινε σταυρικὸν θάνατον, χάριν τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ σώσῃ τὶς ψυχές σας ἀπὸ κάθε σατανικὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέργειαν». Καὶ ἀφοῦ εἶπε ἔτσι, ἐσήκωσε τὰ χέρια του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ μᾶς εὐλόγησεν, ἐνισχύοντάς μας μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ μᾶς ἐπέτρεψε νὰ πᾶμε εἰς τὸν Ναόν. Ἐμεῖς δὲ ἐπῆγαμε καὶ ἐπιτελέσαμε μὲ πολλὴν κατάνυξιν τὴν Ἀγρυπνίαν μαζὶ μὲ τοὺς Πατέρες, δοξάζοντας τὸν Θεὸν καὶ ἐπαινοῦντες τὴν ἀρετὴν τοῦ Γέροντα.

(*) Ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Σαββαΐτου τοῦ Θαυματουργοῦ (725-794) ὑπὸ Λεοντίου τοῦ ἐκ Δαμασκοῦ (Εἰσαγωγή, Μετάφρασις, Παράφρασις, Σχόλια ὑπὸ Μοναχοῦ Χερουδῖμ), ἔκδ. Ἱεράς Λαύρας Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου, Ἱερουσαλὴμ 2008, σελ. 234-235.

Νέοι Ψηφιακοὶ Δίσκοι (CD's)

– Ἀριθ. 15: Πασχαλινὰ

Ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία τῆς Ἱεράς Μονῆς μας ψάλλει ἀναστάσιμους ὕμνους καὶ ὁ Πασχαλινὸς χαιρετισμὸς «Χριστὸς Ἀνέστη - Ἀληθῶς Ἀνέστη» ἀκούγεται ζωντανὰ σὲ 30 γλῶσσες.

Πρόκειται γιὰ ἐπανεκδόσι παλαιότερου Δίσκου, ὁ ὁποῖος ἐκκυκλοφοροῦσε καὶ εἶχε τύχει τῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς τοῦ φιλομούσου, ἀλλὰ καὶ φιλο-ιεραποστολικοῦ, κοινοῦ.

- Τιμὴ: 9 €.

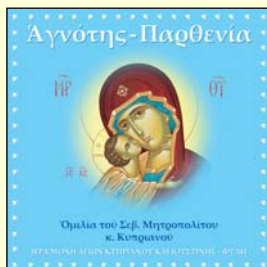

– Ἀριθ. 40: Ἀγνότης - Παρθενία

Ἑνδιαφέρουσα καὶ ἐπίκαιρη Ὀμιλία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ, ἡ ὁποία ἐξεφωνήθη στὸ Πνευματικὸ μας Κέντρο στὸν Κολωνὸ Ἀθηνῶν τὸ ἔτος 1993.

Ὁ Βυζαντινὸς Χορὸς τῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν ἀποδίδει ἀργὴ Δοξολογία εἰς ἥχον α' τοῦ ἀειμνήστου τυφλοῦ Μουσικοδιδασκάλου Μοναχοῦ Δοσιθέου τοῦ Κατουνακιώτου.

- Διάρκεια: 70' 15". • Τιμὴ: 1 €.

– Ἀριθ. 42-43: Ἡ Ὁσία Ξένη ἢ Ρωσίδα

Ὁ Βίος καὶ τὰ Θαύματα τῆς λαοφιλοῦς Ἀγίας Ξένης τῆς Ρωσίδος, τῆς διὰ Χριστὸν Σαλῆς ἀποδίδεται ἀφηγηματικὰ ἀπὸ τὸ γνωστὸ ὁμώνυμο Βιβλίον τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ.

Ἑνδιαμέσως, παρεμβάλλονται ὕμνοι ἀπὸ τὸν Βυζαντινὸ Χορὸ τῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν.

- Δύο CD's • Τιμὴ: 2 €.

⊗ **Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:**

Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310

Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080,

E-mail: Kyprianos@synodinresistance.org

